

Áldás, békesség!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja
XI. évfolyam 1. szám

2022. január-február

Ökumenikus imahét – a Krisztus-hívők egységéért

2022. január 16-21.

„Láttuk az ő csillagát napkeleten,
és eljöttünk, hogy imádjuk őt.”
(Máté 2,2)

Lenyúlt a magasból, és fölvettem,
a nagy vizekből kihúzott engem.
(2Sámuel 22,17; Zsoltár 18,17)

8 TEOLÓGIAI ESTÉK
Dr. Tatai István előadása

16 KARÁCSONY
a gyülekezeteinkben

28 40 ÉVES
A DÖMÖSI MISSZIÓ
Ruzsa-Nagy Zoltán lpt. írása

SEBESTÉNY-JÁGER ORSOLYA

A LANT

Azt gondoltam leteszem,
de a szög kifordult magától,
és nem tudom félbehagyni már,
amit kaptam induláskor.

Lantom fénylő húrjain
most angyalujjak lejtének,
hangok csendes foszlányai...
s én sírok, mint egy kisgyerek.

TOTALITER ALITER (in memoriam Karl Barth)

Ahhoz, hogy írjál, bátorság is kell.
Vakmerőn, befelé hallgatózva,
mint szenderegő utcamélyen hallgat
a magára maradt villanypózna.

S szavak kellene, percegő hadak,
és lüktetés kell, időtlen dobbanás,
ám egy ponton túl már nincsenek szavak,
csak Ő van egészen, az Egészen Más.

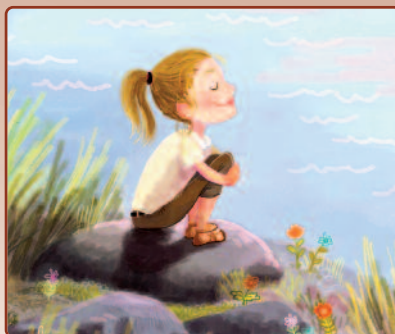
EMLÉKEK TAVA

Rezdülnek gyöngyházfény tavak,
szikrázón, melyekben a percek,
ezüst ruhájuk úgy öltik magukra,
mint tükrös szobában száz ifjú herceg.

Mindez csupán emlékezet itt,
minden percem új emlékhez ér,
surrogva moccan meg a nád,
az ég bíborszín lesz, a tó pedig fehér.

Gyermekkorom jön elő megint,
én nem tudok más szemekkel nézni,
az ujjaim közt pergő homokszemek
sorsomat csöndes derűd kíséri.

Mert Te tartogattad ezt is nekem,
s úgy szállnak felém a hajdanvolt képek,
mintha tenyeredből hullanának alá,
mit elmém csapongva, újra megélhet.

NAPKELTE

Új nap. S én ámulva nézem, ahogy
reggelig
köröttem cseppenként a világ,
mint szent kehely, fénnel megtelik.

MENJÜNK EL EGÉSZEN BETLEHEMIG

Menjünk el egészen Betlehemig,
csillagfényes úton poroszkálva,
hogy választ kaphasson kérdéseinkre
zaklatott szívünk, az árva.

Ne várjuk tovább tétován,
hogy más indul el majd helyettünk,
hogy más dönti el, mit is tegyünk.
Az első lépést nekünk kell megtennünk.

S ne álljunk meg, másfelé tekintve,
menjünk el egészen Betlehemig,
csak az juthat el bölcsődig, Uram,
aki a legfőbb Lényeghez ragaszkodik.

Már hallom hangod is Uram:
„Indulj el felém Gyermekem,
én azért születtem erre a világra,
hogy igazságom közöttetek legyen.”

Hát menjünk el, egészen Betlehemig,
csillagfényes úton poroszkálva,
és jászoloddá lesz a szívünk, Uram,
s fény hullik legbensőbb szobánkra.

³²Jézus pedig előszólitván az ő tanítványait, monda: Szánakozom e sokaságon, mert három napja immár, hogy velem vannak, és nincs mit enniök. Éhen pedig nem akarom őket elbocsátani, hogy valamiképpen ki ne dőljenek az úton. ³³És mondanak néki az ő tanítványai: Honnét volna e pusztában annyi kenyereink, hogy megelégtünk ily nagy sokaságot? ³⁴És monda nekik Jézus: Hány kenyereket van? Ők pedig mondanak: Hét, és néhány halunk. ³⁵És parancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földön. ³⁶És vevén a hét kenyeret és a halakat, és hálákat adván, megtöré, és adá az ő tanítványainak, a tanítványok pedig a sokaságnak. ³⁷És mindnyájan evének, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat hét teli kosárral. ³⁸A kik pedig ettek vala, négyezren valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül. ³⁹És elbocsátván a sokaságot, beszálla a hajóba, és elméne Magdala hatáiraiba. (Máté 15:32-39.)

Amikor elolvastam ezt az igeszakaszt, régi idők emléke bukkant fel bennem. Fialat asszonyként falura kerültem, ahol egy háztól hordtuk a frissen fejt tejet. Valódi, csodálatos tej volt, mire felhasználtam, vastag tejszín réteg alakult ki a tetején, esszenciája az egésznek. – Ennek a nyolc versnek a krémje az első vers, benne van minden, amit Isten az ember elhagyott otthonából utánunk küldött, hogy lássuk, Ő nem változott! VÁR vissza!

A teremtéskor az ember egy csodálatos világban rendezett életet, tökéletes, életképes testet, lelket, szellemet kapott, biztonságban élt, biztos jövővel, s azzal a tudattal, hogy megvan, meglesz minden, amire szüksége van: enni-, innivaló s Isten, Aki mindezzel megajándékozza.

Ádám és Éva „jó dolgában”, mint megvadult kutya, belemart Isten kezébe! – „Szánakozom” – mondja itt Jézus a tanítványoknak, s ez ott volt Isten szívében a teremtés hajnalán is. Hiszen a Szentháromság Isten tudta, hogy az ember majd hátat fordít a bűneset után minden isteninek. Szánakozott, mert tudta, hogy ez mit fog maga után vonni. S döntött.

Ézsaiás elhívásánál olvassuk (6:8.): „*Én hallottam az Úr szavát, Aki ezt mondta: Kit küldjek el és ki megy el nekünk? Én pedig mondtam: Ímhol vagyok én, küldj el engemet!*” – S ott, akkor, a világ kezdetén a Fiú volt, Aki vállalta, hogy jön, és megmenti az örök halálba tartókat.

Mennyire csodálkoznak emberek, amikor az interneten a jeges tó vizében vergődő, az életéért kapaszkodó állat kimentését látják! Lájkok sorozatával tapsikolnak, hogy micsoda csodálatos, együttérző emberek vannak, mert szinte gondolkodás nélkül, az életüket is kockáztatva vállalták a mentést. Ugyanez az ember nem tudja, hogy ő is halálveszedelemben van, s hogy Valaki már régen elindult, hogy vállalva minden kockázatot, megmentse – életre mentse.

Az a halál árnyékában lévő „vad” szelíden várja a közeledőt, hagyja, hogy megfogja, s kiemelje. Ahogy itt, az igében Jézus azt a sok embert nem akarta éhen elbocsátani, hogy ki ne dőljenek az úton, vállalta a mentést.

Tulajdonképpen az egész történelem – olvassuk a Bibliában – a mentés folyamatáról szól: a Fiú eljött, Isten magát áldozta oda a kereszten, hogy mi rádöbbenve erre a kimondhatatlan szerezetre, megálljunk, megforduljunk – azaz megtérjünk –, és lábait

A csodálatos Szentháromság Egy Isten!

hoz telepedve együnk a mennyei kenyérből. Abból az Igéből, mellyel továbbtáplál a hazafelé vezető úton. Mert az út valóban nehéz, borítja sok tövis; nehéz sebek, sérülések nélkül lehetetlen végigmenni rajta.

Illésnek az a táplálék, mellyel Isten parancsára az angyal táplálta, negyven nap és negyven éjjelre elég volt, hogy megérkezzen az Isten rendelte helyre, a Hórebhez (I.Kir. 19:8.) – Erőnk feletti a mi utunk is, ha egyedül akarjuk járnunk, a magunk erejére, tapasztalatára hagyatkozva.

A tanítványok látják a problémát, de tehetetlenek: „...honnét volna e pusztában...” (33. vers) – Ugyanezek a tanítványok a pünkösdi Lélek áradása után már nem kérdeznek, hanem indulnak, s a leggyávabb is (Péter) hirdeti a Krisztust. (Legszívesebben idemásolnám Péter prédikációját az Ap.Csel. 2:14-41-ből. Olvassák el a testvérek!)

A puszták jó hely ugyanakkor. A Hóseás 2:12-13-ban ezt olvassuk: „*element... Azért ímé csalogatom őt a pusztába és szívére beszélek.*” Testvérem! A pusztában, ahol csak álmok, vágyak délibábját látod, és már nagyon kivagy, lásd meg: megmentésed kész, élhetsz, s mindég lesz annyi, amennyi „*az életre és a kegyességre való*” (II.Péter 1:3.)!

Ahogy a tanítványok, te is vaddá válsz Jézusnak, hogy szinte semmi sincs, nem látod a megoldást, és add át Neki az Őt megillető helyet: „Vezess Jézusunk!” S látod? Az emberek várják, hogy a Tőle kapottból részesüljenek. Ott, ahol élsz: család, gyülekezet, munkahely – élettel telik majd meg a puszták, ha rajtad keresztül ajándékozhatja meg őket Isten. Gondolkozz el ezen! Mert könnyű a nincseket hangoztatni, vádolni a lehetetlen (pusztai) helyzetet, de csak addig, míg nem szembesülsz azzal, hogy te sem vettél el mindent az Isten Fiától! Megtértél? Vele jársz? Naponként veszel Tőle „kenyeret”? Osztod azoknak, akik körülötted vannak? Ha igen, áldd az Ő nevét, hogy mehetsz tovább, hogy végül megérkezz „haza”, s meghallod: „*Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.*” (Máté 25:21.)

Ha nem? – még nem késő! Ismeritek az éneket: „*Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszt alatt...*” De igéje is biztat: „*Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket!*” (Zsidó 3:7-8.)

Testvérem! Úgy kívánám, hogy halld meg és vedd komolyan, ahogy Szent Ágoston: „*Tolle lege, tolle lege!*” „Vedd, és olvasd!” Ő kész táplálni, mindent neked adni! Ő, Jézus, ezért jött és adta magát a kereszten! **Pap Lászlóné lelkipásztor ■**

Por és hamu

Lekció: János 11,17-32

Textus: 1Mózes 3,19

Bizony por vagy te, és vissza fogsz térti a porba!

Szól az Úr

Láttátuk feleim szümtükkel mik vogymuk. Isa pur es chomuu vogymuk. Így olvassuk és így halljuk, testvéreim, a legelső fennmaradt, összefüggő magyar nyelvű írásemléket, a Halotti Beszédet. Nagy valószínűséggel 1195 előtt írták le, azaz 825 év távlatából szól ez a régi prédikáció. Az összefüggő magyar nyelvű szöveg ugyanis egy temetésen hangzott el. Mindig megrendülök, amikor temetési szolgálatra készülök. Mondták már nekem egy alkalommal, hogy maguknak, lelkészeknek, könnyű, hiszen az egyik temetés jön, a másik temetés megy, nem is számolják már, nem is nagyon figyelik, kinek mit mondtak és mit mondhatnak. Minden temetési szolgálat megrendít, akkor is, hogyha az én személyes szolgálatomban ez most már az ezer felé közelít. Ezer nyitott sírnál kellett megállni. Nem nagyon lehet megszokni. Nemcsak a pillanatot, hanem magát azt a tényt, hogy az emberi élet véges, mulandók vagyunk, és hogy búcsúznunk kell.

Milyen tökéletes ez a néhány mondat 825 év távlatából! A nagy rétorok is így csinálják, kérdést tesznek fel: „Látjátok, mik vagyunk?” És ott a felelet, Isten ítélő szava: „Bizony por és hamu vagyunk.” Megmásíthatatlan ez az ítélet, amely a paradicsomban, egészen pontosan a paradicsom kapujában hangzik el. Most már nem a kapukon belül, hanem a kapukon kívül. „Porból lettél, és porrá leszel.”

A legfájdalmasabb pillanatok egyike (nem kell magyaráznom azoknak, akik álltak már meg nyitott sírnál) az a pillanat, amikor leeresztik a koporsót a sírba, és elsőként koppan rajta a rög, a kő vagy a homok. Próbáljuk valahogyan csillapítani ezt a fájdalmat. Néhány évtizeddel ezelőtt a koporsóra örökzöldek ágait fektették, mostanában pedig egy szénával vagy szalmával bélelt paplanszerű anyagot helyeznek rá, hogy ne legyen olyan kemény ez a hang. Próbáljuk csillapítani avval, hogy közben éneklünk: „Jézus, ki a sírban valál, általad megholt a halál”, „Nincs már szívem félelmére nézni sírom fenekére”, „Hadd menjek, Istenem”, „Tudom, az én Megváltóm él”. Éneklünk, hogy ne halljuk a rög koppanását. Bizony a régi időkben – milyen kegyetlenek is tudtunk lenni! – az ének sem járt mindenkinek. Volt énekszóval temetés, volt énekszó nélküli temetés, beszéddel elmondott temetés, beszéd nélkül tartott temetés – milyen kemény ez! Amikor nincs evangélium, nincs ének, csak ez a valóságos helyzet: koppan a rög. „Porból lettél, és porrá leszel.”

Így van ez, kedves testvérek, akárhogyan is magyarázzuk és gondoljuk, a Szentírás világosan beszél erről. Isten belenyúl a föld porába, a föld porából kiemeli az embert, és Ádámmá formálja. Az Ádám név először is azt jelenti, hogy ember, de

valójában a vörös agyagot jelenti. Szó szerint a föld porát. Amibe Isten belenyúlt, megformálta belőle az embert, és a maga Lelkét lehelte belé. És hogyha jól belegondolunk a hétköznapi életbe, bármit teszünk – most a fizikai létünkre gondolok –, mi a földből táplálkozunk. Ha leszakítunk egy szem cseresznyét, vagy hogyha megeszünk egy szem burgonyát vagy bármit, az mind-mind a földből van. De a vasárnapi ebéd húslevesének húsa is tulajdonképpen a föld ízéből, elemeiből való. Emlékszem, volt egy olyan időszak, amikor valamiért egy olyan krumplit termesztettek a szüleim, aminek nagyon erős földíze volt. Nem is tudtam megenni. Nem volt homokos, nem volt piszkos, hanem egész egyszerűen a burgonyának volt olyan erős földíze, hogy nem tudtam megenni. Szóltam is a feleségemnek, hogy ebből ne készítsen ételt, mert nem tudom megenni.

Pedig ez a valóság. Föld porából vagyunk, és porrá leszünk. Több ezer év, vagy talán tízezer év is eltelt Isten ítélete után, és nagyon sok minden megváltozott az évezredek során. Mássá lett a körülöttünk levő környezet is, de mi nem változtunk meg. Bizony por és hamu a mi életünk.

Római katolikus testvéreink és barátaink nagybőjt kezdetén, hamvazószerdán (ami számunkra nem ünnepnap, hanem egy kiemelt hétköznap) keresztet kapnak a homlokukra. A lelkipásztor hamuval keresztet rajzol a gyülekezeti tagok homlokára. A hamu ugyanis az értelmetlent, a mulandót jelenti. A hamuban ülés nem véletlenül jelenik meg akár az Ószövetségben, akár az Újszövetségben, vagy akár a keresztyén életgyakorlatban is. Tudniillik hozzátartozik a bőjthöz a bűnbánat. Mint ahogyan a gyászhoz is hozzátartozik a hamu, amikor valaki régen hamut szórt a fejére. És ezen a héten katolikus barátainknál a hamvazószerdai istentiszteleten, amikor – így mondják – a pap hamvaz, akkor ezt mondja: „Ember, emlékezz! Porból vagy, és porrá leszel.” Azt is mondja: „Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban!” Ebből is látszik, hogy a bőjtnek nemcsak egy lesújtó vezeklése van, hanem egy evangéliumi üzenete is. És nem véletlen, hogy ezeken az istentiszteleteken Jónás próféta könyvéből azt a szakaszt veszik, amikor az egész város megtér, bűnbánatot tart porban és hamuban, és zsákruhát ölt magára. Bőjt ugyanis erre emlékeztet bennünket. Arra, kedves testvérek, hogy az életben van elmúlás. Arra emlékeztet bennünket, hogy a dolgok – bármennyire is akarjuk – nincsenek a kezünkben. Kihullanak belőle.

Sokan kérdezik, hogy Jézus miért éppen a római császárok korában születik meg. Miért van az, hogy csak olyasmit olvashatunk az evangéliumban, hogy „Betelt az idő”, hogy el kellett jönnie magának az Isten Fiának erre a világra? Nos hát, azt gondolom, hogy bár nagyon hasonló, mély, erkölcsstelen időket élünk meg manapság is, amikor Jézus megszületik, akkor az istentelenségnek a csúcsa az volt, hogy az ember istennek nevezte magát. A római császárok sorra emelték maguknak a templomokat, istenként imádták őket. De még a római császárok sem voltak annyira gőgösek, hogy ne érezték volna annak fontosságát, hogy két lábbal járjanak a földön. Gyakran félistenként köszöntötték őket, de a történetírók elmondása szerint mindig maguk mellé vettek egy rabszolgát, akinek az volt a feladata, hogy miközben a császár hallgatja az őt istenként imádó, dicsérő szavakat, hátulról újra és újra a fülébe súgja: „Császár, ne feledd, te is csak ember vagy!” Vannak olyanok, akik azt mondják erre a mozzanatra, hogy ez olyan, mint amikor a trapista szerzetesek köszöntötték egymást, és azt mondták

egymásnak „Memento mori!” „Emlékezz arra, hogy meg fogsz halni!” A legnagyobb diadalban, a legnagyobb győzelemben ott volt egy rabszolga, akinek az volt a feladata, hogy figyelmeztesse az uralkodót: „Ember vagy!”

A böjti időszak arra figyelmeztet bennünket, kedves testvérek, hogy az életünk mulandó. Van kezdete, van vége, és hogy az életünk végén egyek leszünk a föld porával. Igen, a Szentírásnak ez egy nagyon nagyon kemény ítélete. Megpróbálunk mindenhez ragaszkodni, mindent megtartani, mindenben megmaradni, közben pedig egyek leszünk a föld porával. Éppen ezért – mondja a Szentírás – nem szabad elodáznunk annak a felismerését, hogy most van itt az ideje a megtérésnek. Mert hogyha az életben valóban minden mulandó, akkor felismerheti benne az ember az Örökkévalót. Felismerheti benne az ember a Megtartót. Nem erről van szó János evangéliumában? Nem ezt mondja el az evangélium? Jézus hallja, hogy az egyik barátja bajban van, és megérkezik a család gyászába, fájalmába, a legnehezebb óráiba.

A tegnapi napon beszélgettünk a feleségemmel arról, hogy mennyi mindenre gondja volt az Úristennek a betegségekkel kapcsolatban. Olvashattatok tegnap velünk együtt a bőrbetegségek leírását a Szentírásban. Ti is gondolhattatok esetleg azt, hogy na, mit lehet erről mondani egy magyarázatban, de Steinbach püspök úr nagyon fontosat mondott. Azt mondta, hogy a betegséggel az ember magára marad. Magának kell megküzdeni vele. Ha valakinek ragályos betegsége volt – ezt írja le az ószövetségi törvény –, akkor el kellett hagynia a gyülekezetet, és a táboron kívül kellett élnie. Többször meg kellett vizsgáltatnia magát a pappal. Ha tisztának nyilvánították, akkor visszajöhetett a közösségbe. De hogy mennyire kemény és kegyetlen az ószövetségi törvény ebből a szempontból – ezt is leírja a püspök úr –, evvel mindenkinek magának kellett megküzdenie. Azt kellett kiáltania az embernek, hogy „tisztátalan vagyok”. Hogy senki ne közeledjen hozzá, hogy senkivel kapcsolatba ne kerülhessen és ne beszélhessen. Egyedül kellett a magányban mindezzel megküzdenie.

Ó, de sokan nem bírják, nem bírjuk ezt! Mert mint hogyha a böjt is ilyen egyedülletet, egyedül való küzdelmet jelentene a hétköznapi élet szintjén. Hántsuk most le azokat a dolgokat saját magunkról, hogy mi olyan derekas reformátusok vagyunk, hogy nekünk nincs szükségünk böjtre! Szoktuk ezt mondani, hogy a böjtölés nem a mi műfajunk. Mi nem böjtölünk. Dehogynem! Aztán olyat is szoktunk mondani, hogy mi reformátusok úgy böjtölünk, hogy elspiritualizáljuk, és akkor a böjt azt jelenti, hogy imádkozunk meg Bibliát olvasunk. Persze, hogy intenzíven imádkozunk, és persze, hogy intenzíven olvassuk a Bibliát, de ez nemcsak a böjtben igaz. Meg olyasmiket szoktunk mondani a böjttel kapcsolatban, hogy akkor majd most mi valamitől megszabadulunk: kilóktól, szenvedélyektől, szokásoktól, egyebektől, és akkor ez lesz a mi böjtünk. Kevesebbet tévézünk, kevesebbet számítógépezünk, gamerkedünk – így mondanák a fiatalok –, és akkor ez a mi böjtünk. Lám-lám, ezt meg tudtam csinálni, végig tudtam menni egy ilyen negyvennapos dolgon – és akkor én böjtöltem.

Én fontosnak tartom a böjtben azt, hogy ez valóságos dolog legyen, de arra jöttem rá – lehet, hogy túl későn –, hogy mi re-

formátusok azért nem szeretünk igazából böjtölni, mert mi nem szeretjük a dolgokat elengedni. A böjt nélküli élet ugyanis a ragaszkodásról szól. Minden tekintetben a ragaszkodásról szól. Nem tudok valamit elengedni az életemből. Köt. Mert úgy gondoljuk, hogy ha valamit elengedünk, akkor az kiesik a kezünk-ből. Nem szeretünk veszíteni. Nem szeretjük, ha azt mondják rólunk, hogy állandó vesztesei vagyunk a világnak. Evvel cukkolnak bennünket. Szeretünk ragaszkodni a dolgokhoz. A legnehezebb szituációkban is szeretünk ragaszkodni a dolgokhoz. Mert mit jelent az, hogyha valaki ragaszkodik a reggeli kávéjához? Vagy mit jelent az, hogyha mondjuk, élete párjához ragaszkodik valaki, és ott áll sírjának a szélén?

Olyan megdöbbenő és megható volt – még akkor is, hogyha az ember tudja, hogy az emberi kapcsolatoknak, a hűségnek ilyen példája a ritkaságok ritkasága –, amikor a napokban hallottuk, hogy az angol királynő és a férje 73 éve házasok. És milyen megható volt az a pillanat – én emlékszem rá –, amikor Soós Laci bácsi itt állt a Mózes-szék előtt, a felesége már nem tudott eljönni, és akkor voltak 63 éves házások. Itt köszöntöttük őket a templomban. Ha ilyen közeli társ veszik el az életedből, akkor tényleg úgy érzed, hogy kiszakították a szívedet. Hogy valami olyan veszteség ért, amit nem tudsz fel dolgozni.

Mivel nem szeretünk vesztesek lenni, éppen ezért nem szeretünk böjtölni sem. Odáig mindannyian eljutunk, mint Mária és Márta az evangélium történetében, hogy ott van Jézus, és azt mondjuk neki: „Uram, ha itt lettél volna, akkor ez nem történik meg! Akkor nem leszünk vesztesek. Hogy Lázár, a Te barátod meghal. Hogy már negyedik

napja van a sírban. Hogy rajta is beteljesedett az, ami elhangzott a paradicsomi kiűzetéskor: „*Bizonny por vagy te, és vissza fogsz térni a porba!*” Hogy van ez, Jézus?”

Arra jöttem rá, kedves testvérek – még egyszer mondom, lehet, hogy későn –, hogy a böjtben nem arról van szó, hogy valamit ki kell ejtenünk a kezünk-ből, hanem hogy Isten kezébe kell tennünk. Isten kezébe kell tennünk a mi böjtünkben az életünket, a szorongásainkat, a félelmeinket. Isten kezébe kell tennünk a mi bűneinket, amik fogva tartanak minket. Mert hogyha nem Isten kezébe tesszük, akkor tényleg egy öreg, lyukas, szél által átjárt élet marad csak, amit már nem is nagyon akamánk élni. De ha Isten kezébe teszed az életedet, hogyha nem ragaszkodsz a dolgokhoz, hanem beleteszed az Isten kezébe, és azt tudod mondani, hogy „Mind jó, amit Isten térszen, szent az Ő akaratja” – nos, ez a böjt lényege. Isten kezébe tenni az életünket.

Azért gondolom, hogy ez a böjt lényege, mert a böjt kezdetének – írja Pilinszky János – „jele, szürke hamuja arra figyelmeztet, ami sorsunkban törékeny, emberségünkben esendő. Arra, hogy halandók vagyunk.”

De a böjt vége is erről szól. Csak a böjtvégi időszak éppen Jézus Krisztus szenvedéséről és haláláról beszél. Böjt utolsó napja Krisztus kereszttől vezet egészen a halott Jézusig, a sírban fekvő Jézusig. Éppen ezért a nagyböjt lényege szerint a Szentháromság Isten szeretetének legmélyebb titkába avat be. Hogy tudniillik a halál burkában, Jézus Krisztus szenvedésében, Jézus Krisztus halálában formálódik már Isten hajnala. Formálódik már az élet. Formálódik már az, amit

**"A böjtben nem
arról van szó,
hogy valamit ki
kell ejtenünk
a kezünk-ből,
hanem hogy
ISTEN kezébe kell
tennünk."**

Jézus Krisztus így jelent ki itt, ebben az igében: „*Én vagyok a feltámadás és az élet*”. Az Úr nélkül nem lehet idáig eljutni.

A nagyböjti időszak arról beszél, kedves testvérek, hogy nekünk meg kell halni. Értsétek jól, nem arról beszélek, hogy el kell pusztulni, hanem hogy be kell látnunk azt, hogy nincs több esélyünk. Be kell látnunk azt, hogy mi tulajdonképpen halottak vagyunk. Isten szeretetének a kulcsa ez, hogy bennünket életre fakasszon. Nem véletlenül mondja *Ravasz László*: végig kell járnunk Jézus Krisztus szenvedésének az útját azért, hogy részesei lehessünk Jézus Krisztus feltámadásában is.

Íme, János evangéliuma ide vezet bennünket. A böjti időszakban meg kell tapasztalnunk annak valóságát, hogy Jézus nem a halálunk után akar megjelenni az életünkben, hanem most. Mint ahogyan el kellett jönnie Jézus Krisztusnak ebbe a világba akkor, amikor megszületett, az istentelenség tetőpontján, amikor a bálványimádás magasságait élte meg az ember. Jézus mindig a halálba hozza el az életet, és éppen ezért fontos minden egyes böjti vasárnapunk is, mert a böjti vasárnapokon tulajdonképpen mi vasárnapot ünneplünk. Mi a feltámadott Krisztust ünnepeljük. Hogy azokban a napokban, amikor mi – úgy tűnik – már mélyebbre nem mehetünk, mert mindent eleresztettünk, csak szenvedünk, a mi bűneink miatt egyszer csak jön vasárnap, annak evangéliuma és fénye, hogy Jézus kimondja: „*Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz énbennem, ha meghal is él, és aki hisz énbennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?*” Hiszed-e, hogy Jézus a te életedben – ebben a böjti időszakban – szeretne megjelenni, szeretne életre támasztani? És ehhez szükséges annak beismerése, belátásra, hogy halott vagyok. Mert feltámasztani csak azt lehet, aki meghalt. Éppen ezért nagy figyelmeztetés ez. A halál nem az életünk befejezése után következik. A halál bennünk van.

„*Bizony por vagy te, és vissza fogsz térni a porba!*” Ez az, amit Jézus szeretne elvenni. Ezért mondja Pál az Efézusiakhoz írott levélben: „Ti is életre keltetek, akik halottak voltatok bűneitek és vétkeitek miatt”. A halál tehát nem életemnek önmagamamba való bezártsága. Halott addig vagyok, amíg Jézust meg nem látom. Amíg számomra csak ez a világ létezik, amíg csak ezt a világot akarom megnyerni minden erőmmel, addig halott vagyok. Ezért mondja Jézus: „Azért jöttem, hogy belépjek az életedbe, hogy elűzzem a halált onnan.” És nem véletlenül olvassuk másutt János evangéliumában: „*Bizony, bizony, mondom nektek: aki hallja az én igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem áment a halálból az életbe.*” Jézus az, aki átvisz téged a halálból az életbe. Jézus az, aki örök életet kínál, örök életet ad. Miért is? Azt mondtam, hogy a böjt lényege az, hogy az Isten kezébe, Jézus kezébe tegyük az életünket. Hol szakad meg a paradicsomi ítélet? Hol szakad meg ez a nagyon kemény mondat: „*Bizony por vagy te, és vissza fogsz térni a porba?*”? Jézusnál! Jézusnak nincsen pora. Jézusnak nincsen sírja. Jézusnak van halála és van feltámadása. Jézusnál törik meg mindaz, amit eddig mondtunk. Ezért egyedül Jézus tud átvinni a halálból az életbe. Egyedül Jézus az, aki életet tud munkálni benned.

Igen, megváltozik a sorrend. Sokaknak az volt a sorrend az életükben, hogy élet és halál, itt pedig: halál és feltámadás és élet. Ezt kínálja, ezt munkálja bójtnak az üzenete. Ezt munkálhatod te is a csendességeidben, imádságodban, igelovlásodban. Ennek az evangéliumnak a fényében élheted meg a böjtöt valóban, hogy odaérjünk, hogy megérkezzünk a halál által hűsvétba.

Hát bizony, erre tanított és erre taníthat bennünket ma Isten Igéje.

Mielőtt befejezem az igehirdetést, engedjétek meg, hogy Füle Lajos egy nem könnyen mondható versét is idehozzam elétek.

FÜLE LAJOS A HAMU TANÍTÁSA

A hamut néztem reggel, odalent,
A nagy kosárban, míg pihent puhán;
S szürke, elomló halmi felett,
Megéreztem egy nagy kérdőjelet.

A nagy kosárban, benne hallgatott
A fű, a fa, az erdő élete.
És kijelentést hordozott a csend,
Hogy hivatásának, mind megfelelt.

S míg a kapuban, a kosár hamu
Útjára készült némán, boldogan,
Hogy valahol, egy csöndes nyughelyen,
A földbe térjen, és humusszá legyen,

Úgy éreztem, hogy láthatatlanul,
Körülállják, a boldog kis szobák,
Körülállják a dermedt emberek,
És megköszönik, hogy otthonuk meleg.

Ott álltam én is, a kapu alatt,
És megáldottam én is a hamut.
S megköszöntem a kérdőjelet,
Melyet szívembe, Isten így vetett:

El tudsz-e égni lassan, másokért,
Mint egy darab fa, hogyha tűzbe vet
Dermesztő télben egyszer a kezem?
Szolgálsz-e zokszó nélkül nesztelen?

Akarsz-e égni szent oltáron,
Névtelenül, mint egy a sok közül?
Ha életedből csak hamu marad,
Áldozod-e még úgy is magadat?

A hamut néztem, és néztem a szívem;
Árnyékok jártak a kapu alatt. –
– Én erre képes nem leszek soha;
De Jézus él és áll a Golgota!

Én éreztem, hogy ő a felelet
És éreztem, hogy benne az „igen”;
Isten Lelke távlatot nyitott,
Ott állt kibontva, ott állt a titok,

Hogy végtelen, nagy szoba a világ,
S hideg van benne, sokszor nagy hideg.
De lángra gyújtott életek dalolnak
az áldozatról, és övök a holnap.

Ámen.

Nyilas Zoltán esperes

(Az igehirdetés elhangzott 2021. február 21-én a pomázi református templomban.)

A modern korban minden bejelentés nélkül és szinte észrevétlenül jelent meg egy új kereszt a népszerű evangéliumi körökben. Olyan, mint a régi, mégis más: a hasonlóság felszínes, a különbség azonban alapvető.

Ebből az új keresztből tört elő a keresztyén élet egy új filozófiája, és ebből az új filozófiából egy új evangéliumi módszer ered – egy újfajta összejövétel és egy újfajta igehirdetés. Ez az új evangelizálás ugyanazt a nyelvezetet használja, mint a régi, de nem ugyanazt jelenti, és a hangsúly sem ott van, ahol korábban volt.

A régi keresztnek semmi köze sem volt a világhoz. Az a kereszt Ádám büszke testének az út végét jelentette, hatályba léptette a Sínai-hegyen adott törvény ítéletét. Az új kereszt nem ellensége az emberi nemnek, sőt, egy jó haver, és ha helyesen értjük, akkor jó és tiszta multság, ártatlan szórakozás kiapadhatatlan forrása. Életben hagyja Ádámot minden beavatkozás nélkül, akinek életében változatlanok a célok, még mindig saját kedvére él, csak most nem a trágár dalokban és az alkoholban leli örömét, hanem abban, hogy kórusban énekel, és vallásos filmeket néz. A lényeg most is a szórakozás, csak a multság most magasabb szinten folytatódik, ha intellektuálisan nem is, de erkölcsileg biztosan.

Az új kereszt egy új, teljesen más evangelizációs megközelítést támogat. Az evangelista nem kívánja a régi élet feladását az új élet elnyerése előtt. Nem különbségeket, hanem hasonlóságokat hirdet. Azzal akarja felkelteni az érdeklődést, hogy bemutatja, a keresztyénség nem kíván kellemetlen dolgokat; sőt, ugyanazt kínálja, mint a világ, csak egy magasabb szinten. Bármit is követel a büntől örült világ, azt ügyesen úgy állítják be, hogy éppen ezt adja az evangélium, csak hogy a vallásos termék jobb.

Az új kereszt nem öli meg a bűnöst, hanem átirányítja. Egy tisztább, vidámabb életmódba irányítja, és megmenti önbecsülését. A magabiztosoknak ezt mondja: „Gyere, fejezd ki önmagad Krisztusért!” Az egoistáknak: „Gyere, dicsekedj az Úrban!” Az izgalmat keresőknek: „Gyere, élvezd a keresztyén közösség újdonságát!” A keresztyén üzenetet elferdítették az éppen aktuális divat miatt, hogy a közönség számára elfogadható legyen.

Az efféle dolgok háttérben álló filozófia lehet őszinte, de őszintesége nem törli el hamisságát. Hamis, mert vak; egyáltalán nem érti a kereszt jelentését.

A régi kereszt a halál jelképe. Egy ember életének gyors, erőszakos végét jelenti. A római korban, aki felvette vállára a keresztet és elindul az úton, az már elbúcsúzott a barátaitól. Nem tért vissza többet. A vég felé indult. A kereszt nem kötött kompromisszumot, nem változtatott meg és nem kímélt meg semmit; az embert teljesen és végérvényesen megölte. Nem próbált jó viszonyt fenntartani áldozatával. Kegyetlenül és keményen sújtott le, és mikor elvégezte munkáját, az ember már nem volt többé.

Ádám fajtája halálra van ítélve. Nincs vita, nincs menekvés. Isten a bűn egyetlen gyümölcsét sem fogadhatja el, akármilyen ártalmatlannak vagy szépnek tűnnek is az ember szemei előtt. Isten azzal menti meg az embert, hogy elpusztítja, majd feltámasztja az életnek újságában.

Az olyan evangelizálás, mely baráti párhuzamot von Isten útjai és az ember útjai között, az nem hű a Bibliához, és kegyetlen hallgatónak lelkéhez. A Krisztus hite nem párhuzamosan halad a világgal, hanem átmetszi azt. Amikor Krisztushoz jövünk, akkor nem a régi életünket emeljük egy magasabb szín-

vonalra, mert azt a keresztet hagyjuk. A gabonamagnak a földbe kell hullania és meghalni.

Mi, akik az evangéliumot hirdetjük, ne gondoljunk úgy magunkra, mint PR-ügynökökre, akiknek feladata, hogy jó kapcsolatot létesítsenek Krisztus és a világ között! Ne képzeljük, hogy azzal bizattunk meg, hogy Krisztust elfogadhatóvá tegyük az üzleti élet, a sajtó, a sportvilág vagy a modern oktatás számára! Nem diplomaták, hanem próféták vagyunk, és üzenetünk sem kompromisszum, hanem ultimátum.

Isten életet kínál, de nem egy megjavított régi életet. Az élet, amit felkínál, az élet a halálból. Mindig a kereszt túlsó oldalán áll. Aki meg akarja szerezni, annak át kell menni a fa alatt; meg kell tagadnia magát, és el kell fogadnia az Isten felette kimondott ítéletét.

Mit jelent ez az ember számára, a halálra ítélt embernek, aki életet talál Krisztus Jézusban? Hogy lehet ezt a teológiát az életbe átültetni? Egyszerűen, az ember térjen meg és higgyen! Hagyja el bűneit, majd folytassa azzal, hogy hagyja el önmagát! Ne rejtegessen, ne védjen semmit, ne keressen kifogást semmire! Ne egyezkedjen Istennel, hanem hajtsa meg fejét az Ő haragjának csapása előtt, és ismerje el, hogy méltó a halálra!

Ezután egyszerű bizalommal tekintsen feltámadt Megváltójára, és Belőle élet, újjászületés, megtisztítás és erő jön majd. A kereszt, amely véget vetett Jézus földi életének, most végez a bűnössel; és a hatalom, mely feltámasztotta Krisztust a halottak közül, most feltámasztja az embert Krisztussal együtt egy új életre.

Aki ellene áll ennek, vagy pusztán az igazság egy beszűkült, egyéni oldalának tartja, annak hadd mondjam, hogy Isten ezen az üzeneten helyezte el az Ő tetszésének fémjelét Pál idejétől fogva egészen napjainkig. Ha nem is pontosan ezekkel a szavakkal kifejezve, de ez volt a tartalma minden igehirdetésnek, ami életet és erőt hozott a világba évszázadokon keresztül. A misztikusok, a reformátorok, az ébredési mozgalmak elindítói erre helyezték a hangsúlyt, és jelek, csodák és Isten Szentlelkének hatalmas munkái tettek bizonyosságot Isten tetszéséről.

Merjük-e mi, ily hatalom örökösei megbolygatni az igazságot? Merünk kis ceruzánkkal beletörölni a terv vonalaiba vagy megváltoztatni a hegyen mutatott mintát? Isten őrizzen! Hirdessük a régi keresztet, és ismerni fogjuk a régi erőt!

(A.W. Tozer: *Az ember: Isten lakóhelye* című könyvéből)

JÉZUSBAN BETELJESEDTEK AZ ÓSZÖVETSÉGI ÍGÉRETEK

„Mert Istennek minden ígéretére őbenne van az igen, és ezért általa mondunk áment Isten dicsőségére.” (2Kor 1,20)

Teológiai esték

A Teológiai Esték második alkalmán Dr. TATAI ISTVÁN hatvani református lelképásztor, teológus tartott előadást templomunkban a Jézus Krisztusra mutató ószövetségi próféciákról. Előadásában az Isten előre közölt akaratának és ígéreteinek kijelentései, a bibliai próféciák történelmi, társadalmi és teológiai háttéréről, értelmezéséről és hatásairól szólt, melyek az idők teljességében, Jézus Krisztusban teljesedtek be és nyertek minden részletükben igazolást.

I. Miért Augustus császár idejében született meg Jézus?

A Jézus születését megelőző 400 évet intertestamentális kornak nevezik a teológusok, mely a két testámentum közötti időszakot jelenti, ami Kr. e. 400-tól, tehát nagyjából a perzsa birodalomtól az Úr Jézus születéséig tart. Ez egy különleges időszak. Egyfelől elhallgattak a próféták. Még megszületett Malakiás próféta könyve, de utána Isten már nem szólt. Csend volt, és az emberek szíve arra készült, hogy Isten újból megszólaljon. Mintha eloltották volna a lámpákat, és a függöny elhúzásakor hirtelen megjelenik a követ, Keresztelő János, majd azt követően Jézus – erre várt és koncentrált a világ.

Másfelől nagyon sok irat született ebben az időben. Úgy látszik, ha nem szól Isten, az embernek jobban jár a szája. Az apokrif iratok ebben a négyszáz évben születtek, nem is kevés: Tóbiás könyve, Judith könyve, a Makkabeusok könyve és a többi. Megfogalmazódik bennük a nagy várankozás, keresés, de ezek nem kánoni szentírások.

Bibliai oldal

Dániel könyvét sokan olvastuk, ismerjük, egy nagyon különleges könyv, sok hagyomány, legenda is fűződik hozzá. Például amikor Nagy Sándor bevonul Jeruzsálembe, a papok a templom tövében előveszik Dániel könyvét, és azt mondják: Itt, Dániel könyvében rólad van szó. Akkor a híres hadvezér elkezd olvasni. Olvas a harcairól, a

győzelmeiről, és arról, hogy halála után a birodalma hogyan esik szét négy részre.

Dániel könyvében egy sajátos történelemszemléletet látunk. Az Isten oldaláról szemlélt történelem végigkísér egy idővonalat, de többször értelmezi és magyarázza is.

Az első az a bizonyos szobor, aminek arany a feje, de ahogy lefelé haladunk a törzs és a láb, lábfej irányába, egyre silányabb. Egy hegyről leguruló kő szét is morzsolja – szétesik a birodalom.

Egymás után jönnek a birodalmak. Az első a babiloni birodalom volt, a sasszárnyú oroslán. Ha valaki ma a régészeti leleteket kutatja az egykori Babilonban, az Istár kaput, akkor mindenhol láthatja a sasszárnyú oroslán vagy a kígyószerű lények képeit. A perzsa birodalom jelképe a medve, a görögöké pedig a párdac. Ezt követi a birodalom szétesése. Dániel egy negyedik birodalomról is beszél, valami kimondhatatlan nevű vaskohórról, kegyetlen vadállatról, ami mindent a fogai közé vesz, megrág és szinte megsemmisít. Egy vasalapon működő erőszakos rendszer.

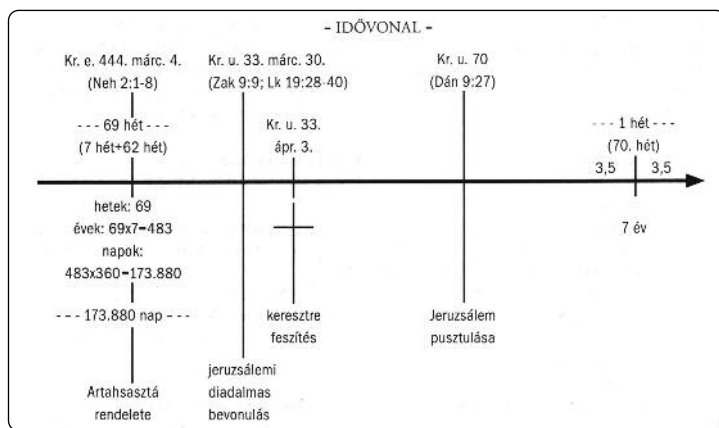
A bibliai könyvek között egyedülálló ez a szisztematikus értelmezés, és azért sem mondhatjuk azt, hogy mindezt akkor írta valaki, amikor megtörtént, mert azon senki sem vitatkozik, hogy a Kr.e. 2. században már megvolt ez a könyv, a próféta üzenetek többsége ugyanakkor magára a Messiásra vonatkoznak, az Ő eljövételére és a templomra, a templom lerombolására, a szentélyre, ahol megölik a felkentet, de ezek olyan jellegű közlések, amelyeket nem lehetett megírni akkor, amikor azok megtörténtek, mert akkor Dániel könyvének Kr.u. az 1. század végén kellett volna megszületnie, vagy még később. De nyilvánvalóan nem így történt.

A babiloni kor után a perzsa birodalom következik, amit a görög Nagy Sándor dönt meg. Nagy Sándor rövid uralkodása alatt – különleges képességeinek köszönhetően – meghódítja az akkori (főleg keleti) világot, Görögországtól a Közel-Keleten át egészen Indiáig. Halála után a birodalom négy részre szakadt, és Nagy Sándor tábornokai folytatták. Ezt az időszakot a hellénizáció korszakának nevezzük. Hellász, hellén görögöt jelent, a hellénizáció a görög kultúra és nyelv elterjedését. Talán Nagy Sándor se tudta, de ezzel is Isten munkáját készítette elő, mert milderre szükség volt, hiszen amikor az evangélium Jézus Krisztusról megszületik, kellett egy egyetemes nyelv, amelyen megismerhetővé válik. A hellénizációs folyamat Alexandriában oda jutott, hogy az Ószövetséget is lefordították görögre. Már a Kr.e. 250 körüli években elkezdődött az Ószövetség fordítása. Több verzió is van, de végül is született egy egységes iratgyűjtemény, amit úgy hívnak, hogy a LXX-es fordítás (Septuaginta). Ez a LXX-es megnevezés ahhoz a hagyományhoz kapcsolódik,

hogy állítólag hetvenen fordították. Nagyon fontos mű, mert ezek a szövegek ma is nagyon sokat segítenek a héber nyelvű Biblia fordításában. Ebből tudhatjuk, hogy a Kr.e. 3. évszázadban hogyan értették azt a szöveget, amit lefordítottak görögre. Nagyon fontos segítség, főleg ritka héber szavak értelmezésében. Tehát a hellénista kor is egy sajátos örökséget hagyott hátra, és készíti a talajt az Úr eljövételére és az evangélium hirdetésére.

Eközben Izraelben elindul a makkabeusok harca az erős hellénizáló, görög, pogányosító törekvésekkel szemben, illetve látjuk majd Róma megjelenését is.

Dániel beszél az évhetekről. Ezt a fogalmat ismerjük: a 70 évhét, mint a történelem, ami következik. Egy-egy évhét 7 évet jelent. Artahszasztával indul a 70 évhét. Nehémiás könyve 2. fejezetében olvassuk, hogy Nehémiás engedélyt kap a perzsa uralkodótól, hogy hazamenjen a fogságból és felépítse a templomot. Ehhez rendelik az évheteknek az egymás utáni rendjét. A Kr.u. 70-ben beteljesedő eseményekről szól a Dániel 9,27 verse, melyben a szentély lerombolásáról van szó. A mostani elképzeléseink szerint ekkor megszakad a 70-es évhét sorozat, és valamikor majd újra indul. Ez a Jelenések könyvével együtt olvasva az utolsó évhétnek a története. Ezt persze sokan vitatják, de kétségtelen, hogy ezek a számok visszaköszönek különösen is a Jelenések könyvében, és mindenképpen érdemes tanulmányozni.

Társadalmi oldal

A Kr.e. 1. századra a római birodalom terjeszkedése minden korábbit fölülmúlt. Egy rendezett világrend tűnik fel, de ez egy furcsa világ. Olyan, amelyet Dániel látott: van benne vas is, meg van benne nagyon törekeny, agyagszerű képződmény is. A vas a militáns természetére vonatkozik: a karddal, fegyverrel hódítás és terror. Ha valaki lázadást szít, azt könyörtelenül leveri, ezt Izrael és a zsidóság is gyakran átélte. Másfelől törekeny is ez a birodalom, hiszen egy olyan erővel fenntartott rendszer volt, amelyben a lakosok közel kétharmad része rabszolga. De a birodalom erős oldala, a Pax Romana egy fogalom: Róma békéje. Ez volt a varázsszó: Mi békét hozunk! A Lex Romana, a római jog az alapelveket, a római jogbiztonságot jelenti. Az emberek, legalább is a szabad polgárok életét, nevelését, házasságkötését, bírászkodását és az öröklést alapvetően szabályozta. Tulajdonképpen ma is a római jogra épül a jogrendszerünk.

A kiterjedt birodalmi úthálózat is – előrevetítve – egy komoly segítség, hogy ha majd az evangélium elindul útjára, akkor semmi akadálya ne legyen. Az emberek, a szabad polgárok, főleg akik római állampolgársággal rendelkeztek, útlevél nélkül szelheték át a két kontinenst. Azt mondhatjuk, hogy Isten által elkészített időszak volt ez. Minden oda mutat, hogy eljön az Úr.

Ekkorra már a görög nyelv általánossá vált. Ugyan a görögöket a rómaiak legyőzték, de a görög kultúra legyőzte Rómát. Jézus korában a latin nyelv nem volt egy kiforrott, használt nyelv. A görögöt beszélték. A hellénizmus akkor még nagyon erős volt, nem véletlenül íródott az összes újszövetségi irat görögül. Ez is arra utal, hogy az Úr készítette az evangélium útját. Szinte mindenhol értettek görögül.

A birodalomnak voltak gyenge pontjai is, főleg Izraelben érzékeljük ezt. Izrael a két testamentum közötti időben kénytelen

volt konfrontálódni a görög pogánysággal, aztán pedig a római pogánysággal is. Ez a harc közvetlenül Jézus eljövetele előtt nagyon erős volt.

A hellénizmussal, a görögökkel a makkabeusok ütköztek meg. A makkabeusok egy főpapi család volt, amelynek hitből fakadó lelkiismerete szabadságra vágyott. A Nagy Sándor-i utódállamok (amelyek szíriaiak is voltak és egyiptomiak is, és ezek is folyton hadakoztak egymással) görög pogányságával nem akartak azonosulni, jóllehet számos zsidó ember azonosult. Éppen ebben a feszültségben őrlődött akkor Izrael népe is.

Mindenesetre Kr.e. 167 táján kitör a makkabeusok szabadságharca. Fegyvert fogtak a görögök ellen, mert fel akarták szabadítani a templomot. Ugyanis a szír uralkodó,

Antiochus Epiphanes, aki magasságos Antiochusnak nevezte magát, megszenteltette a templomot. Zeusz oltárt állított fel benne, és prostituáltakat rendelt a szent épületbe, ahol disznót áldoztak – ezt már nem tudták elviselni. Betiltották a körülmetélést, a szövetség jegyének felvételét, teljesen el akarták törölni ezt a speciális kultúrát, amit ők nyilvánvalóan csak kultúrának tekintettek a nagy egyetemes birodalom létrejötté érdekében. (A nagy birodalmaknak, uralkodóknak úgy látszik egy rugóra jár az eszük: a specifikumokat meg kell szüntetni, egységesíteni kell, és be kell darálni mindent, ami pedig kilóg ebből, azt le kell metszeni, meg kell semmisíteni. Valahogy így történt ez akkor is.)

Igen ám, de ez a belső erő robbanásszerűen megjelent, és a makkabeusok – lehet, maguk is meglepődtek ezen – ezt a nagy birodalmi örökséget kisöprik Izraelből. Felszabadítják Jeruzsálemet, és a templomot újraszentelik. Ehhez a győzelmükhöz kapcsolódik zsidó testvéreink ünnepe: a hanuka. Ez a templomszentelés vagy újraszentelés ünnepe. Az Újszövetségben a János evangéliuma 10. fejezetében találunk erre egy utalást. Templomszentelés ünnepén Jézus is ott járt a Salamon tornácán. Nem tudjuk, mit csinált, vagy miért ment el, de ezek szerint Ő is megtartotta. Emlékszem, Cseri Kálmán egyszer Jézus hazafiságáról prédikált. Nagyon elgondolkodtató volt. Megemlítette, hogy Jézusnak ez egy ünnep volt. Ugyanis amikor visszafoglalták a templomot, nem volt szent olaj, csak egy adag, ami egy napra volt elég. Ahhoz, hogy újat készítsenek, hét napra volt szükség. De ők hittel meggyújtották azt az egy adagot, hogy majd csak lesz valami. És csoda történt: ez az egy elég volt 7-8 napig, míg újból elkészültek a szent olajjal. Tehát a hanuka (a fény, a fények ünnepe), a templom felszentelésének az ünnepe.

Mellesleg megjegyzem, hogy az 1800-as években élt egy keresztyénné lett zsidó ember Németországban, akit Casselnek hívtak, aki sokat kutatott könyvtárakban, hogy tulajdonképpen mikortól ünnepli az egyház a karácsonyt. Sokáig úgy tudtuk, hogy a december 25-i karácsony ünneppel a Kr.u. 400-as évek után a misszió keretében a „Győztes Nap” ünnepeket próbálták mindenhol közömbösíteni a birodalomban. De ez a megtért zsidó ember, aki messiási zsidó lett, olyan dokumentumokat szedett össze és írt belőlük könyvet, amelyek arra utaltak, hogy a korai keresztyének, messiáshívó zsidók a templom lerombolása után decemberben, a hanuka ünnepen emlékeztek Jézus születésére. Két okból: számukra Ő a templom. Jézus a saját testéről beszélt, amikor azt mondta, hogy „romboljátok le a templomot, és három nap alatt felépítem”. A másik ok a fénynyel kapcsolatos. Mert Ő mondta: „Én vagyok a világ világossága”. Az inkarnáció (Jézus testet öltése) és a hanuka, ami december hónapban van, számukra egy üzenetté vált, és

számos momentumban összekapcsolódott a későbbi karácsonnyal.

Ez volt tehát az egyik: megütközés a görög pogánysággal, amelyik erőszakkal be akarta darálni Izrael identitását és hitét, a másik: megütközés a római világgal. Persze ez is egy kicsit el-
lentmondásos, mert olyan nagy feszültségek támadtak Izrael népe, a görögök ellen és a görögök mellett állók között, hogy már nem tudták ezt a harcot magukban lerendezni. A római birodalom nagy hadvezére, Pompeius éppen szír területen járt, és

A templom megtisztítása

Izrael vezetőinek egy része elhívja, hogy jöjjön, és csináljon rendet. És Pompeius készségesen segít. Ekkor kezdődik a római pogányság. Jeruzsálemet harc nélkül beveszi, ellenben a templomhegyen ellenállásba ütközik. A zelótákkal szemben hosszú ideig ostromállapotban van. Végül is a rómaiak megvetik a lábukat. Pompeiust közben Julius Caesar legyőzi, de ezzel Izrael római fennhatóság alá kerül, adót is kell fizetniük a rómaiaknak.

Ugyanakkor Izrael megkapja a *religio licita* engedményt, amit csak a zsidók kaptak meg. Ez azt jelentette, hogy a birodalomban bárhol építhettek zsinagógát és szabadon gyakorolhatták a vallásukat, illetve ami ennél még fontosabb volt: nem kellett a császárnak áldozatot bemutatni. Ezért volt, hogy a korai egyház, amikor a zsinagógán belül volt, a konfliktusok egy részét megúszta, mert a zsinagógán belül ők is élvezték a szabad vallásgyakorlatot. Keresztyén közösségeik csak egy szektája, irányzata volt a zsidó vallásnak, olyan, mint a farizeusok, szadduceusok vagy a zelóták, de aztán később – tudjuk –, kiderült róluk, hogy ők egészen mások, és jöttek a keresztyénüldözések. Erről már az Apostolok Cselekedeteiben is sokat olvasunk.

A római világgal még Pilátus intézkedései kapcsán találkozunk, amikor be akarja vinni a templomba a római jelvényeket. A farizeusok hősiesen ellenállnak, és megvédik a templomot. Mellesleg ekkor alakulnak ki ezek a kegyes pártok, a farizeusok, a szadduceusok és a főpappárti irányzat is.

Mi jellemzi még ezt a kort? Egy vallásos „szabad piac” kora Izrael számára. Most már megszületett a nemzetközi Bibliája, az Ószövetség, ezt idézik az apostolok is. Bárhova utazhatnak, ami komoly segítség majd az evangélium hirdetéséhez. Volt szabad vallásgyakorlat, technikailag meg jogilag minden megvolt – csak nem szól Isten. Ez volt az alapfeszültsége ennek a kornak. Végre eljutottunk oda, hogy teljesíthetnénk a küldetésünket, és mennénk is tengertől tengerig, de a hívő zsidóság azt tapasztalja,

hogy nem szól Isten. Nincsenek prófétáink, jeleiket nem látjuk. A belső szomjúság egyre erősebb volt a nép körében is. Ez az eleven hit élt: most már el kell jönnie a Messiásnak; Ő kell értelmezze végre ezt a kort. Valaminek történnie kell.

Szociális és erkölcsi oldal

Nagyon jellemző volt a korra a birodalmi fényűzés és az anyagi mélyszegénység. Egy erkölcsi mélypont és egy vallásosan kiégett világ következik. A birodalmi fényűzés látható volt Heródes uralkodása és a császárok életében is.

Heródes személyével megszűnik a Júda-házi trónöröklés és királyság minden esélye. Mert míg a hasmoneusoknak és a makabeusoknak is volt Júda-házi ága, a trónra kerülő, Róma kegyeiből élő Heródesnek az apja idumeai volt, tehát edomita. Az anyja zsidó, a felesége, Mariamné ugyancsak zsidó, mégpedig a hasmoneusi királyi ágról. Heródes állandóan attól rettegett, hogy a zsidóság egyszer leteszi őt, és az anyai ágon született két gyermeke lép majd a trónjára. Úgyhogy megölte a főpapot, Hürkanoszt, megölte a feleségét és a két gyereket is, csak azért, hogy szóba se jöjjön ez a lehetőség. Innen érthetjük meg Heródes vérengző lelkületét, hogy miért történt meg a betlehemi gyermekgyilkosság.

A nép lelke volt már krízisben. Hova lesz a Jákób áldása? Mi lesz az 1Mózes 49,10-ben adott ígérettel, hogy nem múlik el a fejedelmi pálca Júdától? Hiszen elmúlt, már nincs. Esélye sincs. A nép elkészült a várakozásra, mindezt nagy szegénységben éli át. Izraelben is északon lakik a föld népe. Zebulon és Naphtali félpogány formában várja a Messiást. Ez a kiégettség, nyomorúság egyre erősebb birodalmi szinten is. A császárok jó része homoszexuális, az egyszerű polgár is úgy éli meg a házassági, erkölcsi életét, hogy legtöbbször van ugyan felesége, aki örököszt szül neki, de teljesen természetes volt a parázna, prostituált kapcsolat is a világvárosokban.

Nagy vita volt a törvényértelmezés körül. Várták a Messiást, hogy is kell érteni. A farizeusi réteg egyre szigorúbb törvényeket fogalmazott meg, de a „lelki szegények” (ez egy külön réteg volt, Jézus is használja ezt a megnevezést a Hegyi Beszédben) nem tudják megtartani a törvényt. Esélyük sincs arra, hogy Galileában a szombatra vonatkozó több tucat törvényt megtartsák, vagy elmenjenek a templomba.

Ebben a nyomorult helyzetben hangzott el, hogy „Betelt az idő...” Egyszer csak váratlanul megjelenik a Jordán partján Keresztelő János. Mint egy csettintésre, az egész ország felállt. Abban a pillanatban. Ez volt az előkészület. Annyira éhesek voltak már egy prófétára, egy személyre. Mindenki tudta, hogy kezdődik a messiási korszak, és erre fel kell készülni. Tömegesen mentek megkeresztelkedni. Ez egy rituális mosakodás volt, vízbe merítést. Elmondták a bűneiket külön-külön, és készítették a szívüket. János azt mondta: „Utánam jön, aki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy lehajolva saruja szíját megoldjam.” (Márk 1,7) A farizeusoknak voltak kérdései. Persze az uralkodó réteg félt, hogy mi lesz ebből, de az emberek többsége, amikor elhangzott a hívő szó, ment.

II. Milyen ószövetségi ígéretek teljesedtek be Jézusban?

Pál apostol a Korinthusi levélben azt tanítja, hogy a beteljesedett próféciaik mind Isten igenjei az ószövetségi prófétai ígéretekre. Az ószövetségi próféciaik 80 százaléka beteljesedett. Azok teljesedtek be, amelyeknek be kellett teljesedni. 20 százalék a

második eljövételhez kapcsolódik, ezeket az Újszövetség ápolja és viszi tovább.

De melyek ezek a legfontosabb próféciák?

Már beszéltünk a Messiást megelőző négy birodalomról, hogy ezek megtörténtek. Beteljesedett a Dániel 7, a szűztől való fogantatás, születés, az Ézsaiás 7,14. A Máté 1,18 meg a Lukács 1,27 szerint Jézus egy szűz méhében fogant, aki Dávid utóda lesz. József és Mária mindketten Dávid utódai voltak, csak más-más gyermek ágán. Az egyik Nátháné (nem a prófétáé, hanem Dávid gyermekéé), a másik Salamoné. Ez nagyon fontos, mert Máriaának testileg kellett hozni a királyi ágat. A másik ág a szellemi ág.

Ha elolvassuk a két nemzetségtáblázatot, akkor látjuk, hogy ezek különbözőek, és a tudósok szerint ez azért van, mert az egyik szülő Náthántól, a másik pedig Salamontól származik. Amikor elrendelik az összeírást, Betlehembe költöznek, ami nem véletlen, mert mindketten Dávid-háziak voltak. (Mellesleg megjegyzem, hogy a Dávid szó héber átiratban tizennégyet jelent. *Dálet váh dálet* (4 + 6 + 4) számokat rendeltetnek hozzájuk, emiatt Máté tizennégyes ciklusban beszéli el az ő nemzetségtáblázatát, utalva a Dávid-házi ágra.)

„Nem távozik Júdából a jogar, sem a kormánypálca térde közül...” – Izrael végül szellemi értelemben vett Királyt kap. Betlehemben születik meg. Hírnök előzi meg jöttét (Malakiás 3,1), aki Illés lelkével jön. Ő volt Keresztelő János. A Messiást meg fogják ölni (Ézsaiás 53,5). Ezeknek a próféciáknak a beteljesedését nem lehetett megrendezni. Senki nem döntheti el, hogy éppen Betlehemben akar megszületni, vagy hogy fog meghalni. Dániel beszél arról, hogy a szentély pusztulása előtt ölik meg a felkentet. Rablókkal együtt feszítik meg. Ez is olyasmi, amit egy elítélt nem rendezhet meg. És főleg, hogy kinek a sírjába kerül. Akit elítéltek, a holttestét legtöbbször kidobták valahova. De Isten indítja Arimátiai Józsefet és Nikodémust, és Jézus előkelők sírjába kerül. Ez az Ézsaiás 53,9-ből fakad. Oldalát átszúrják, de csontját nem törik meg. Ruházatán sorsvetéssel osztozkodnak. Ezt is ismerjük a Zsoltár 22,19-ből. Szenvedései után feltámad,

és meglátja övét. Ez utalás a feltámadásra, hogy megjelenik nekik, és bizonyoságot nyer, hogy Ő él.

III. Milyen tanulságokkal szolgálnak a próféciák?

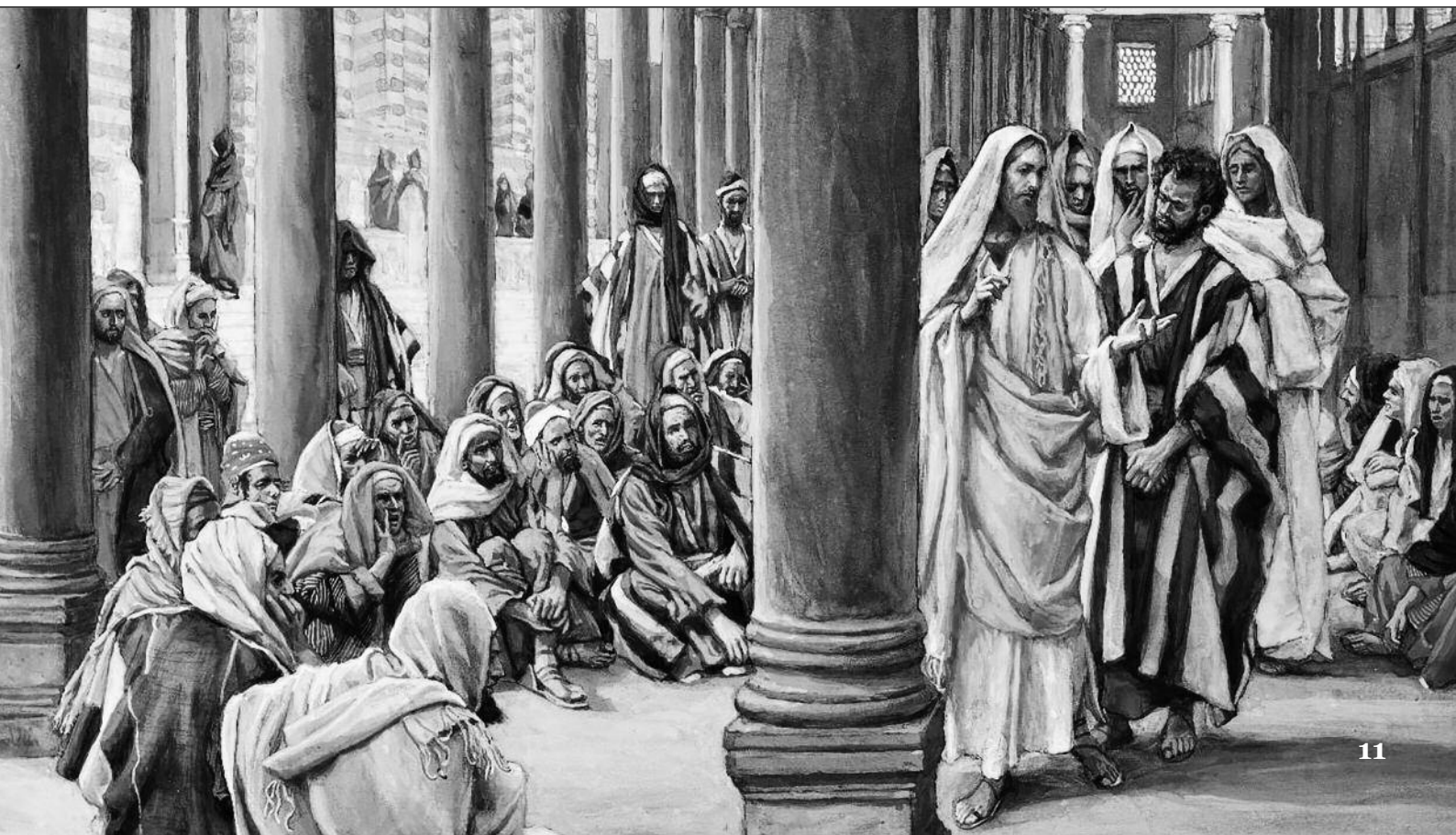
Mindezekből kitűnik, hogy Isten szavahihető Isten. A próféciák beteljesedtek. Méghozzá szó szerint teljesedtek be. Tehát Jézus nem egy lelki Betlehemben született meg, hanem tényleg Betlehemben született meg. És nem egy lelki szűztől született meg, hanem egy szűztől született meg. Vagy nem csak úgy átvitt értelemben ment be Jeruzsálembe egy számaron, hanem valóban egy számaron ment be. Úgy halt meg, ahogy meg kellett halnia. Nincs semmiféle „átvitt értelem”. Ezért a második eljövételről is érdemes úgy gondolkodni, hogy azt nem kell elszellemiesíteni. Ő valóban visszajön, és meglátja Őt mindenki. Hang hallatszik majd, és Jézus különválasztja majd a nemzeteket, és uralkodni fog itt a földön. Nincs teológiai alapunk, hogy az első eljövételre azt mondjuk, az fizikai valóság volt, a második pedig valami szellemi.

A legfontosabb tanulság az, hogy meg kell térnünk. Ez egy nagyon fontos következmény.

A harmadik az, hogy készülnünk kell az Úr eljövetelére. A Jelenések könyve ír egy nagy birodalomról, és hogy nagyon sok lesz a hitehagyott – erre is látunk jeleket. De tenni kell a dolgunkat (misszió), különösen a szegények felé. Ez a kor is szomorú kor, nagyon sok lelki, fizikai nehézség, nyomorúság kora. Elég elmenni egy vidéki faluba, és körülnézni.

És a várakozás. Várakozni kell az Úr eljövetelére.

Egy új kis könyvem született, aminek a végén van egy kis katekézis, az a címe, hogy „Hogyan készüljünk az Úr eljövetelére”? Mit jelent a második advent? Egy megtért református újságíró tette fel ezeket a kérdéseket nekem úgy két éve, amikor a Böszörményi úton volt egy evangélikációs sorozatom, és belekerült ebbe a kis könyvbe. Mini adventi katekézis tíz pontban. Bevezetésül ebből olvasnék fel. (Az írást teljes egészében közöljük lapunkban – a szerk.) ■

DR. TATAI ISTVÁN

Hogyan készülünk az Úr eljövételére? Mini adventi katekézis

1. Mit jelent a második advent fogalma?

Jézus első eljövetele számos ószövetségi próféciára egy döntő igent adott. Az Úr személyében a megígért Messiás érkezett el. A kereszthalálban végbement megváltásunk alapja! A megtérő bűnös ember immár bocsánatot és örök életet kaphat, újjászülethet és veheti Isten Lelkét. Azonban mindnyájan tapasztaljuk, hogy világunk még nincs újáteremtve. Nem történt meg a Gonosz végleges hatástalanítása, s még mindig imádkoznunk kell azért, hogy jöjjön el Isten országa, s legyen meg akarata itt a földön úgy, miként a mennyben.

Isten országának kiteljesedése szempontjából a MÁR IGEN és a MÉG NEM között élünk. A királyság majd csak a Király megérkezésével lesz teljes!

2. Ki fog elérkezni a Biblia szerint?

A megfeszített és feltámadott Názáreti Jézus jön vissza. Az ApCsel 1,11 szerint úgy jön el, ahogyan elment. Ha készült volna egy filmfelvétel elmeneteléről, akkor annak fordított lejátssza adná vissza Jézus második eljövételének irányát és valóságát.

3. Hogyan fog eljönni az Úr?

Jézus láthatóan jön vissza

Nem titokban fog eljönni. Minden szem meglátja Őt (Mt 24,30). Nem egyedül fog érkezni. Angyali seregek kísérik, valamint azok a megigazult szentek, akik már most is vele vannak a mennyben (1Thessz 3,13). Megérkezésekor a Krisztusban már elhunytak mind feltámadnak, az akkor élő keresztyének pedig átváltoznak, és együtt új testükben az Úr elé mennek fogadására (Mt 24,40-41; 1Thessz 4,17). Ezt az eseményt hívja a Szentírás az elragadtatásnak.

Jézus eljövételének pillanata hallható is lesz!

Isten megszólal, a főangyal kiált, és hangos trombita fog harogni (1Thessz 4,16). Ez lesz földünk új korszakának kezdete. A szeretett Úr végre megérkezik, hogy teljessé tegye megváltásunkat (Róm 8,23).

Eljövetele a világtörténelem legpublikusabb eseménye lesz

Ez az esemény egyszerre lesz *parúszia*, tehát az uralkodó megjelenése, aki elé kivonul népe (2Thessz 2,1). De isteni fel-

ragyogás, *epifánia* (1Tim 6,14) és *apokalipszis* is lesz, tehát az elrejtett isteni titkok leleplezése (1Kor 1,7).

Az Úr a világ uraként és ítélő bíróként érkezik vissza

Jézus király lesz örökké! Király itt a földön egész népe körében (Zak 9,10; Mt 19,28; 1Kor 6,1-3; 15,20-25; Jel 3,19-21), s majd az új földön is, a második feltámadás után (Jel 20,5 és 11-13).

4. Miért várják az Urat követői?

Jézust mindazok várják, akik hisznek benne és szeretik Őt. Elsősorban *személyéért* várjuk! Az Egyház egyik neve a Szentírásban menyasszony, Jézust pedig a vőlegénynek nevezhetjük. Aki volt már valaha menyasszony vagy vőlegény, az tudja, hogy az egymásra való epekedő várakozás mennyire találó kép Jézus-kapcsolatunk beteljesedését illetően (Jel 19,7; 2Tim 4,8).

De várjuk Őt többek között még a *megváltás kiteljesedéséért*, tehát a testi feltámadásért (Róm 8,23), a bűn elleni harc feletti győzelemért (Róm 7,24-25), a megigazultság koszorújáért (2Tim 4,8) és a végső elégtételért (Jel 6,9-11), valamint Isten meglátásáért és az örök örömeért is (Jel 21 és 22.).

5. Miért beszélünk olyan keveset Jézus visszajöveteléről?

Valóban, Jézus második jöveteléről alig beszélünk. Sajnos már a korai időkben is megjelentek szélsőséges tanítások az Úr adventjével kapcsolatban, s ezek komoly zavart okoztak Isten népe körében. Egyesek a Jézus-várás miatt egy olyan *eszkatológiai túlfűtöttségbe* kerültek (*eszkatológia* = a végső dolgokról, az utolsó időkről szóló tanítás – *a szerk.*), mint a thesszalonikaiak is, akik már a mindennapi munkájukat sem akarták elvégezni. Mások pedig egyenesen elhanyagolták a várakozást, sőt az *eszkatológiai túlhűtöttségükben* gúnyolódni is kezdtek (2Pét 3,3-4). Felléptek olyan tanítók is, akik pedig szereptévesztésbe estek,

mintha nekünk, a keresztyéneknek kellene a társadalomban Isten országát felállítanunk, hogy végre Jézus eljöhessen közeink.

A reformáció idején egyaránt jelen volt az eszkatológiai túlfűtöttség és túlhűtöttség is. Sokan emberi módon siettetni akarták az Úr eljövételét. *Kálvin* többek között ezért nem akart a Jelenések könyvéhez nyúlni. *Bullinger* ellenben prédikációs könyvet adott ki a Jelenésekről, sőt korának eseményeit erőltetve összhangba akarta hozni az utolsó idők ígéivel. Valószínű, hogy mindkét megközelítés túlzás volt, s ezekből fakad a jelenkori befagyasztott eszkatológiai tartózkodásunk.

Nagyon fontos, hogy napjainkban újragondoljuk és képviseljünk is a Biblia jövőképeinek minden alapvonalát! *Risto Santala* így mondta: az evangéliumoknak *eszkatológiai hangulata* van. S valóban, előretételek Jézus és Isten uralmát kell várunk. Az Úr nemcsak lelkileg váltja meg életünket, hanem komplex módon rendet tesz majd az egész univerzumban is. Olyan korszakot hoz el, amelyben mindent újjá teremt. Abban az országban majd igazság lakozik (2Pét 3,13).

6. Mít jelent a világnak az advent?

Az évenként megjelenő és vásárlásra buzdító adventi reklámanyagokban az Úr Jézus neve egyáltalán nem fordul elő. Advent inkább csak „az ünnep korai szele”-ként jelenik meg, de hogy mi is az az „ünnep”, azt a legtöbben sajnos nem tudják, vagy nem merik leírni. Ezért aztán a második eljövételről a világban nincs szó. Ellenben a filmszakma már átvette az *apokalipszis* szót, de csak úgy, mint egy olyan eljövendő kozmikus tragédia kifejezését, amelyet nekünk kell elhárítanunk, illetve abban a megváltót eljászanunk.

Mintha azonban éreznénk a vesztleket is. Soha nem volt akkora „mehetünkünk” erről a Földről, mint éppen ma. Nemcsak a kíváncsiság, hanem a bűn általi rombolás is hajt bennünket egy új kozmikus otthon keresésébe. – A Biblia szerint azonban Jézussal itt a Földön fogunk találkozni. Ezért *itt* és *most* kell megbékélnünk Istennel és egymással, hogy reménységgel várhassuk az Úr második eljövételét.

Isten Igéje számos ígéretet tartalmaz a jövővel kapcsolatban. Isten ígéreteinek nagyobbik része már hajszálpontosan beteljesedett Jézus első eljövételével. Ezért bátran taníthatunk Isten szavahihetőségéről, amely már a múlt konkrét történelmi eseményeiben valósult meg.

Azt ugyan sokan elhiszik, hogy Jézus Betlehemben született meg, számárháton vonult be Jeruzsálembe, gonosztevők közé számolták, majd egy tanítványa elárulta, s a harmadik napon az Írások szerint feltámadt. Azt azonban már kevesebben vallják, hogy a Jézus-Messias valóságosan tér vissza földünkre, és felállítva országát majd uralkodik Jákób házán (Lk 1,31-33) és egész világunkon. Ennek időpontját és rendjét természetesen csak az Atya tudja, de az eseményről az eltávozó Úr egyértelműen beszélt (ApCsel 1,6-8).

7. A Biblia szerint az Úr „hamar” visszaérkezik. Mégis miért késik közel 2000 éve?

Jézust mindenkor várunk kell. Úgy kell érkezésére gondolnunk, hogy az közel van. Az Úr eljövételét azonban megelőzi néhány nagyon markáns jel:

- Ilyen lesz a hamis messiások megjelenése (Mt 24,4-5,11),
- a keresztyének üldözése (Mt 24,9),
- a tömeges hitehagyás (Mt 24,9-13; 2Thessz 2,3),

d) valamint az evangélium világméretű hirdetése (Mt 24,14).

e) Isten összegyűjti a zsidóságot ősei földjén, mert egykor ennek a népnek kell Jeruzsálem utcáin köszöntenie visszaérkező Messiasát (Jer 32,41; Ez 36,24-32; Zak 14,1-5; Mt 23,39; Lk 21,24; 2Kor 3,16; Róm 11,26).

Végül arról is olvasunk, hogy egy antikrisztusi diktátor fog megjelenni, aki még az Isten templomában is hatalmat igényel, s általa a megtevesztő démoni erők sokasága jelenik meg (2Thessz 2,1-10). Ez a személy talán egy olyan formátumú uralkodó lesz, mint amilyen Antiokhosz Epiphanész volt Dániel könyve és a történelem tanúsága szerint. Erre a könyvre és személyre maga Jézus is utal (Mt 24,15). A Jelenések könyve szól még a nagy Babilon összeomlásáról, amely az önistenítő gazdasági világ teljes csődjét is jelentheti (Jel 18).

Fokozottan figyelniük kell a zsidóság sorsára is, hiszen Isten készíti már őket a nagy találkozásra. Az Úr az egykor rájuk helyezett részleges és ideiglenes megkeményedést majd feloldja, és őket is részesíti az új szövetség ajándékában (Róm 11,26), mert alapvetően egyetlen ajándékát sem vonta vissza tőlük (Róm 11,29).

Mіндеzen események közeledtét már érzékeljük, de nem tudjuk, hogy mikor is üt az óra. Eljövételkor minden elsötétül, majd rögtön megjelenik az Emberfiának jele az égen (Mt 24,29-30). *David Pawson* képével élve olyan lesz ez, mint amikor a színházi

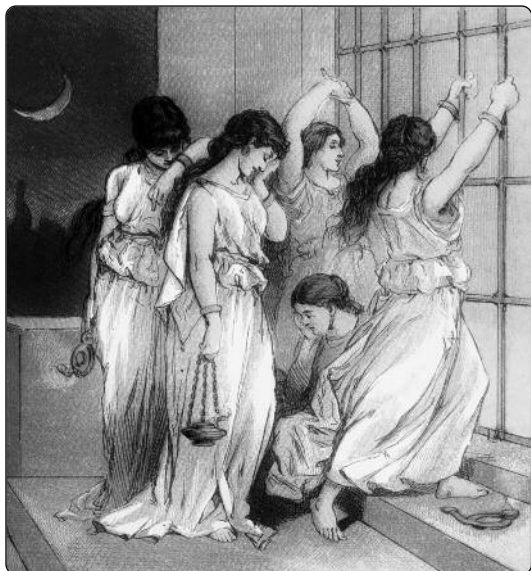
előadás kezdődik, lekapcsolják a lámpákat, majd elhúzzák a függönyt, s minden reflektor egy személyre irányul. Erre a nagy előadásra azonban most kell jegyet venni, mert akkor már késő lesz balga szúzként olaj után futkosni (Mt 25,1-12).

8. Jézus miért nem mondta el érkezésének pontosabb időpontját?

Jézus nem tudta, hogy mikor kell visszajönnie. Ezt a titkot az Atya magának tartja fenn. Nekünk azzal kell foglalkozni, amit az Ige kijelentett nekünk, s ez nem kevés. Hirdetnünk kell az evangéliumot, és tennünk kell a jót Istent magasztalva.

A történelem során sokan megpróbálták kiszámítani Jézus érkezésének időpontját, de ez teljesen felesleges próbálkozás. Ellenben a kísértés mindenkor erős, hiszen még

a legtöbb reformátor is a maga idejében várta vissza Jézust. Már az őskeresztények is a közeli visszatérésben reménykedtek. Ellenben tudomásul kell vennünk: az Úr hosszan vár, hogy minél többen üdvözüljenek. A tíz szűz példázata szerint is késni fog a vőlegény. Tehát, ne találgassunk, inkább mindenkor legyünk készen az Úr fogadására (Mt 25,13).

9. Mit jelent józanul várni Jézust? Miért nem érdemes félnünk, miközben a Jelenések könyve oly sok félelmetes dologról ír?

Aki szeret, az ne féljen! Az egyetlen jó félelem az istenfélelem. Az eljövendő Úr testvérünk, de egyben olyan ítélő Úr is, akinek széke

előtt mindnyájunknak meg kell állnunk, számot adva mindarról, amit gondoltunk, tettünk és mondtunk.

Törekedjünk arra, hogy az Úr naponta tisztítsa meg szívünket, törölje le lelkünk „fekete dobozának” minden gonosz felvételét, továbbá a bűntől elfordulva a magunk munkáját végezzük. Szentségben várjuk dicsőséges Urunk érkezését, aki majd nyomorúságos testünket átváltoztatja dicsőséges testének hasonlatosságára. Akkor majd együtt mondhatjuk: „Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük őt, mert eljött a Bárány menyegzője, felkészült menyasszonya...” (Jel 19,7)

10. Tehát mi a legfontosabb az adventi várakozásban?

Többször említettem a tíz szűz példázatát. Öten kint maradtak. Jézus ezt mondta a későn érkezőknek: „Nem ismerlek titeket!” (Mt 25,12) – Az ismerni egy igen erőteljes szó a héber-arám bibliai nyelvben. A jada ige alapvetően hűség és személyes közösséget, mély ismeretséget, sőt néha házastársi kapcsolatot is jelent két személy között.

Szeretném ezt a témát egy történettel befejezni. Évekkel ezelőtt egy kedves házaspár csatlakozott gyülekezetünkhöz. Hallottak a közösségünkben folyó szegénymissziós szolgálatról, amelyben ők is részt kívántak venni. Összeszedték az otthon feleslegessé vált holmikat, s nagy zsákjaikkal megpakolva csengettek a parókia üvegajtájánál. Úgy adódott, hogy az adott délután csak a legkisebb fiunk volt otthon.

Sámuel azonban nem nyitott ajtót. Belülről csak kiszólt: Nem ismerlek titeket! Ők erre meglepetten reagáltak: De hát Sámuel, mi vagyunk a gyülekezetből, mögötted szoktunk ülni a templompadban, csak adományt hoztunk.

Fiunk azonban hajthatatlan volt: *Nem engedhetlek be titeket! Apa megmondta, csak annak nyithatok ajtót, akit ismerek. De titeket nem ismerlek!*

A kedves és lelkes házaspár szomorúan és némileg méltatlankodva hagyta el ajtónkat. Hazafelé haladva a feleség megszólalt: Figyelj, ez fog történni majd az utolsó napon is sokakkal! Jézus számára nem elég, ha csak ott ülünk a templomban, sőt még jótékonykodunk is. A legfontosabb, hogy Jézus-kapcsolatunk rendben legyen, hogy valóban ismerjen és megismerjen bennünket eljövetelekor!

(Dr. Tatai István: *Szentnek nevezik – avagy advent meccshangulatban című könyvéből*) ■

SZIKSZAI BÉNI AZ ÚR MEG ÉN

Az ég kék volt, azúr.
A nap délre szállt,
Betöltött mindent a fény.
Éledt a biztató remény,
és mi mentünk ketten
Én meg az Úr.

Tartott az út
a szomjúnak a kút vizet adott,
az éhező meg kenyeret kapott.
A fény még mindig áradt,
Nem volt a lelkem fáradt.
Mentünk. Én meg az Úr.

Esteledett,
halkan suhant a szél,
felhőfoszlány ült az ég peremén.
De szűnt a fény,
árnyat vetett az éj.
Ballagtunk ketten,
az Úr meg én.

Este lett,
leszállt az éj,
félelmek szálltak sötét égén.
A keskenyre kopott
ösvényre éj hullt,
s - én szorosan sarkába szegődve -
Mentünk,
az Úr meg én...

(1981. október 11.)

AZ ÖRÖK IDŐ

Az örök idő mozdulatlan áll.
Mikor mozdulni látszik,
Mindig mi futunk
Mohó vággyal a hívó holnap felé,
Csalfa álmaink elé,
Míg pusztába jutunk.
És akkor terhesen megáll az idő.
Topogunk türelmetlenül,
De hiába kopogunk,
Nem nyílik ajtó,
Nem mozdul a zár.
Kár siettetni,
Kár loholni lélek szakadtan,
Az idő úgyis áll.
És noha nyugtalan szívünk
Sokféle trükköt kitalál,
Az Idő csak mosolyogva áll
és vár,
Míg kimerülten
Örök ölébe hajtjuk
Fáradt fejünk.

SZIKSZAI BÉNI

A MEGTARTATÁS
BIZTOSÍTÉKA

A megtartásra az ígélet a biztosíték, az a hatalom, melyet Jézus nyert a feltámadás által és utána. „Aki Istennek jobbján van, felmenvén a mennyekbe, akinek alávetettek az angyalok, a hatalmasságok és erők.” (1.Péter 3:22.) Neki adatott minden hatalom, aki mindenha él, hogy esedezzék érettünk. Igaz, hogy angyalainak parancsolt felőled, hogy meg ne üsd lábadat a kőben, de ennél több, hogy saját szavai szerint velünk van a világ végezetéig. Elöl és hátul körülzártál, és fölöttem tartod kezedet. Nincs ennél drágább bizonyosság, mint hogy Jézus Krisztus oltalma alatt élsz és jársz.

Ha szívedben megszenteled Őt, ha életednek Ő a középpontja, ha szívedben becsületes az elszánás, hogy soha ne tégy mást, mint amit Ő akar, akkor nincsen a félelemre semmi okod. A veszedelemben melletted áll, a rossz útról eltérít. Igazá lesz életedben az ígélet, hogy hat bajodból kiszabadít, és a hetedikben sem illet a veszedelem téged!

Életednek ideje, utad, holnapod és a más mind az Ő mindenható kezében van. Nincsen az életnek olyan útvesztője, nincsen a félelemnek olyan riasztó éjszakája, ahol meg ne tapasztalnád, hogy még ha a halál árnyékának völgyében járok is, ott is a Te kezéd vezet engem.

És majd ha valóban az utolsó lépést kell megtenned, talán tudatosan vagy öntudatodat veszítve, akkor sincsen a félelemre semmi ok, mert megnyitja számodra az életnek másik kapuját. Amikor a hitetlenek kilépnek a sötét szakadékba, ahol nem a semmi, hanem az ítélet várja őket, téged, mikor majd lépned kell, Jézus szélesre tárt karjai várnak. A karok, melyek már a kereszten azért tárultak ki kínok között, hogy hitetlen szívedet magához ölelje, mélységbe zuhanó életedet felfogja.

Azért semmit ne félj a szenvedéstől, kísértéstől, haláltól! Bíz csak magad Őreá, és légy békelességedben, és ezekből jó származik reád!

(Szikszai Béni: *Megőriztetik és megőriztetünk c. magyarázatos könyvéből*) ■

BÜTÖSI JÁNOS

FOGADD EL
INGYEN!

Budapesten történt, hogy Szikszai Béninél laktam, és a kis Erzsike egy reggel lement játszani az udvarra. Esett az eső, és Erzsike néni azt mondta neki:

- Nehogy aztán valami baj legyen a szép fehér ruháddal!

Persze, hogy baj lett. Felment a kis Erzsike bögve. Nem a veréstől félt, hanem azért sírt, ami történt az ő szép fehér ruhájával.

Anyja azt mondta neki:

- Gyermekelem, menj le játszani, mindjárt itt az ebéd, és ha feljöttök, kicserélem a ruhádat.

Lejött Erzsike és tovább játszott.

Ekkor érkezünk meg Béni bácsival. Ahogyan beléptünk az udvarra, azonnal szembetűnt a kis Erzsike ruhája a nagy sárfolttal. Apja nagy szemeket meresztett, és a kis Erzsike sejtette, hogy vihar készülődik.

De hirtelen valami eszébe jutott. Oda tipegett-topogott elénk, és nagy bátran felnézett az apja szemébe és azt mondta:

- Az édesanyám már tudja!

*

Akire tartozik a dolog, azzal el van intézve.

Nem érdekel a nagy szemetek, vádaskodásotok, semmi nem érdekel! Ott van még a nagy folt, igaz, de akire tartozik, azzal én már elintéztem.

Ezt jelenti a bűnbocsánat. Lehet, hogy van a folt, de az élő Isten, aki ellen egyedül követtem el minden bűnömet, a Jézus Krisztusban örökre megbocsátott. Ezért ragyog az arcom. Ezért nem vádol a lelkiismeretem. Ezért tudom mondani minden vádlómnak: „Ennyi az egész? Én többet tudok magamról! Mégis rendben van minden.”

Fogadd el ezt ingyen! ■

Igazi karácsony

Ahogy közeledik a december, mibennünk, akik vasárnapként a gyerekekkel foglalkozunk, egyre inkább megfogalmazódik a kérdés, milyen legyen a karácsonyi műsor.

Mivel a járványhelyzet miatt tavaly sokáig nem is tartottunk gyermekistentiszteletet, Csobánkán viszonylag kevés résztvevőre számíthattunk. Ezért is volt nagy öröm, hogy a helyi iskola és óvoda hittanosai közül többen vállalták a szereplést, és így egy kedves, meghitt órát tölthettünk el együtt az ünnepre készülődve.

Nyilas Zoltán esperes úr bevezetőjében azt hangsúlyozta, mennyire fontos a család az életünkben, és hogy Jézus lépjen be a mi családunkba.

Stíft Ági a műsor gerinceként Csiha Kálmán: Jézus születése című verses művét választotta, melyet énekekkel, zenével egészítettünk ki.

A mesélők (Bacsadi Margaréta, Beregszászi Bogi és Benedek Sári és Hanna) elbeszélése alapján megelevenedett a karácsonyi történet: Mária (Kerekes Vera) és József (Juhos Huba) Betlehembe érkezve, nem találhatnak szállást. Végül befogadják őket, és pásztorok (Stíft Marci, Beregszászi Lara és Csiszér Dóri) jönnek köszönteni az Úr Jézust. Talán a legkedvesebb jelenet az volt, amikor a csöpp angyalok (Menyhért-Kui Annabell és Eichert Zita) összefoglalták érzéseinket, vágyainkat:

„Angyalváró szívvel
Csillagod keresve,
Tesszük az életünk
Jézusunk, kezedbe.
Igazi karácsonyt
Te adjál minékünk,
Te szeress, te védj meg,
Te maradj mivélünk!

Különleges élmény volt, hogy a hárfa lágy hangjában gyönyörködhattünk: Bacsadi Margaréta és Beregszászi Bogi szép játékában, majd Benedek Sári fuvolán festette alá: Dicsőség mennyben az Istennek!

Köszönjük Stíft Áginak a gyerekek betanítását, Stíft János lelkész úrnak az énektanítást és gitárkíséretet, és a szereplőknek a részvételét

Kerekes Andrea

Advent Csobánkán

December 4-én volt a második adventi gyertyagyújtás Csobánkán. Mi nyugdíjasok kórustáncos csoportunkkal énekeltek énekünket: „Adventi hírnök, friss fenyőág...”, és kívántuk: legyen Karácsonyunk a SZERETET ÜNNEPE, Csobánka pedig a MOSOLY ORSZÁGA! Áldott ünnepi alkalom volt.

Szeretettel: Lajos bácsi

Énekekkel és versekkel vártuk a Megváltót

A 2021-es karácsonyi gyermekműsor számomra két szempontból is különleges volt. Elsősorban azért, mert az Úr először hívott el a szervezésben való részvételre, másrészt azért is, mert bár már személyesen a templomban rendezhettük meg, a járvány árnyéka még mindig ott lebegett az egész adventünkben. A lelkészekkel és gyermekszolgálókkal először egy izgalmas, újszerű színdarab eljátszásában gondolkodtunk, azonban november végére a folyamatos karanténkötelezettségek és hiányzások miatt inkább egy olyan műsor mellett döntöttünk, amelynél egy-két gyerek vagy szervező kiesése sem okoz problémát Szentesté.

Így alakult ki egy olyan műsor, amelyben énekek, igék és versek váltották egymást, Jézus Krisztus ószövetségi próféták általi megjövendöléseitől a jól ismert karácsonyi igazságszókig és dallamokig. A gyerekeket minden elismerés megilleti, hogy ilyen nehéz lelki környezetben, kevés próbával is ügyesen szerepeltek, és sok köszönet illeti a szülőket, nagyszülőket is, akik otthon gyakoroltak velük. Nem szeretnék és nem is lehet senkit külön kiemelni, mindenki hozzáette a magáét az egészhez, az ovis versmondóktól a nehéz igazságszokat felolvasókon át a hangszereken is játszó iskolásokig. Sokat segített, hogy *Érfalvy Dóri* megadta a gitárral az énekek alapját.

Reméljük, hogy a gyerekeknek sikerült elémiük, hogy a végén mindenki úgy érezte a jelenlévő gyülekezetben: „eljön a jászolhoz még ma éjjel, hogy találkozzon Isten szeme fényével”. De legalábbis gyönyörködhetett a gyerekek szemének csillogásában, miközben ezt énekeltek. Ha Isten is úgy akarja, akkor a 2022-es vírusmentes karácsonykor már a színdarabot is be tudjuk mutatni.

Fehér Tibor

AZ IFI KARÁCSONYI SZOLGÁLATA

21. ifikarácsony

Ifink karácsonyi alkalmát december 18-án tartottuk meg. A napot korcsolyázással indítottuk Budakalászon, majd Pomázon, a gyülekezeti teremben fejeztük be pizzázással és társasjátékozással. Az alkalomnak része volt a karácsonyi ajándékozás is. Ezt a hagyományos módon tettük meg, vagyis az alkalmat megelőző hetekben, az egyik pénteki ifin kihúztuk, hogy ki kit lep majd meg egy kis aprósággal. A karácsonyi alkalom hasonló sikernek örvendett, mint az őszi szünetben tartott „ottalvós ifi”. A korcsolyázáson és a pizzázáson az Úr kegyelméből nagyjából húsz fiatallal lehetünk együtt, egy közösségben.

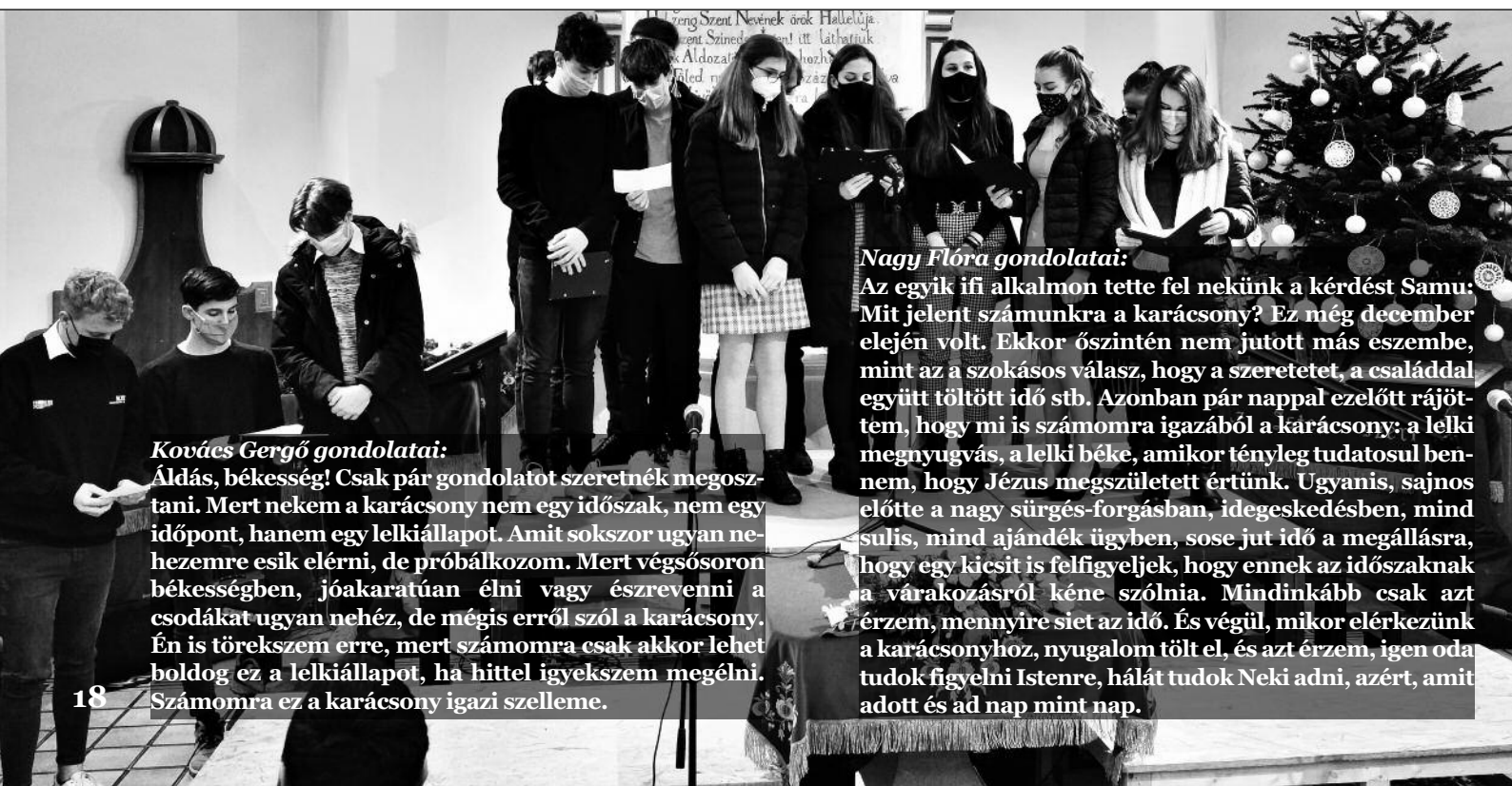
Hálásak vagyunk Istennek azért, hogy közösségünk karácsonyi szolgálatra is kapott elhívást. A 18-i karácsonyozáson (és már az azt megelőző 17-i ifin is) buzgón készültünk a templomi szolgálatra, néhányan pedig részt vettünk a templom karácsonyfájának feldíszítésében is.

Az adventi időszakban arra kértük ifiseinket, gondolkodjanak el egy kicsit azon, mit jelent számukra a karácsony, ha pedig elhívást éreznek erre, osszák meg gondolataikat a karácsonyi szolgálat részeként.

December 24-én, a gyermekek karácsonyi műsorához kapcsolódva, végül két közös énekkel szolgáltunk a templomban, Nagy Flóra és Kovács Gergő pedig megosztották a karácsony jelentésével, életükben betöltött szerepével kapcsolatos gondolataikat.

A 2021-es évre visszatekintve elmondhatjuk, az Úr velünk volt, fogta a kezünket, nagy szeretettel és gondnal formálta, alakította közösségünket. Ezért a formáló, alakító erőért imádkozunk az új esztendőben is.

Osváth Dóri ■

Kovács Gergő gondolatai:

Áldás, békesség! Csak pár gondolatot szeretnék megosztani. Mert nekem a karácsony nem egy időszak, nem egy időpont, hanem egy lelkiállapot. Amit sokszor ugyan nehezemre esik elérni, de próbálkozom. Mert végsősoron békességben, jóakaratóan élni vagy észrevenni a csodákat ugyan nehéz, de mégis erről szól a karácsony. Én is törekszem erre, mert számomra csak akkor lehet boldog ez a lelkiállapot, ha hittel igyekszem megélni. Számomra ez a karácsony igazi szelleme.

Nagy Flóra gondolatai:

Az egyik ifi alkalmon tette fel nekünk a kérdést Samu: Mit jelent számunkra a karácsony? Ez még december elején volt. Ekkor őszintén nem jutott más eszembe, mint az a szokásos válasz, hogy a szeretetet, a családdal együtt töltött idő stb. Azonban pár nappal ezelőtt rájöttem, hogy mi is számomra igazából a karácsony: a lelki megnyugvás, a lelki béke, amikor tényleg tudatosul bennem, hogy Jézus megszületett értünk. Ugyanis, sajnos előtte a nagy sürgés-forgásban, idegeskedésben, mind sulis, mind ajándék ügyben, sose jut idő a megállásra, hogy egy kicsit is felfigyeljek, hogy ennek az időszaknak a várakozásról kéne szólnia. Mindinkább csak azt érzem, mennyire siet az idő. És végül, mikor elérkezünk a karácsonyhoz, nyugalom tölt el, és azt érzem, igen oda tudok figyelni Istenre, hálát tudok Neki adni, azért, amit adott és ad nap mint nap.

Tíz évesek lettünk. Eredetileg nem volt szándékomban cikket írni az Áldás, békesség! tizedik születésnapjáról, arról, milyen is volt gyülekezeti újságunk eddigi rövid kis élete, ez a mögöttünk hagyott tíz év; sem eredményeinket, sem kudarainak nem kívántam számba venni, vagy statisztikákat készíteni. Olyan lett volna ez, mintha valami nagy feladatot teljesítettünk volna, de a hívó élet nem feladat. Folytatjuk hát nagy örömmel, kedvvel, Isten iránti hálával és szeretettel, a Szentlélek tüzevel.

De a mai napi ige mégis nagyon elgondolkodtatott: „A jó földbe esett mag pedig az, aki hallja és érti az igét, és termést hoz: az egyik százannyi, a másik hatvanannyi, a harmadik harmincannyi.” (Máté 13,23) A jó föld – ez a kifejezés állított meg, hogy gondoljuk át mégis, mi a küldetése ennek az újságnak, miért is van szükség erre az újságra.

Jézus korában a magvető sokszor előkészítetlen talajra vetette a magot, és csak később szántotta be a földbe, melynek a példázatbeli üzenete nyilvánvalóan az volt, hogy Jézus szava mindenkihez szól, de nem mindenki fogadja egyformán azt. Van, akiknek rejtve marad az értelme, de lesznek, akik megértik Isten országának a titkát.

Mégis nagy hibát követnénk el, ha a magvető példázatát mint evangélikációs módszert alkalmaznánk gyülekezetünkben, és úgy szórnánk a magot, hogy meg se próbálnánk a talajt előkészíteni, hátha kikel a mag e nélkül is. A példázat ugyanis nekünk ennél sokkal többet akar elmondani. „A magvető – Jézus – az igét veti” (Márk 4,14), és arra tanít, hogy a jó földbe vetett mag fog kikelni, sarjat hajtani, azután kalászt, majd érett magot a kalászbán (Márk 4,27). A jó föld azoknak a szíve, akik nyitottak Isten ígéjének meghallására, értik, befogadják és cselekszik azt. A jó földet elő kell készíteni: a bűnbánat szántásával. Minden mai magvetőnek előbb szántani kell, és csak azután magot vetni. Mindannyian, akik ebben az újságban szolgálatot végzünk, lelkesztek, laikusok egyaránt, bizonyos értelemben földművesek vagyunk, akik előbb szántanak, aztán vetik a magot – idáig tart Isten szolgáinak hatásköre, mert a növekedést és a termést az Úr adja.

Miért van szükség a föld megmunkálására? A jó földbe vetett mag akkor fog kicsírászni – ha előbb elhal. Mert Jézus azt is tanítja (János 12,24), hogy „Bizonny, bizony, mondom nektek: ha a földbe vetett búzaszem nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz.” Jézus itt elsősorban önmagáról beszél, de minden követőjéről, tanítványáról is. Az újságunk másik nagy küldetése a kereszt valódi üzenetének tanítása: „Krisztus meghalt a kereszten, hogy nekünk ne kelljen kereszthalált halnunk. Ez a minket kizáró, jogi oldala az Ő halálának. És mégis, Ő azért halt meg a kereszten, hogy mindennek ellenére vele együtt megfeszíttessünk. Ez az Ő halálának minket is befoglaló erkölcsi oldala. Az előbbi a Golgota „feloldozása”, az utóbbi a „megkötözése”. „Halála hasonlóságában” szervesen össze vagyunk

kötve vele (Róma 6,5), követői vagyunk, „kereszthordozók” (Máté 10,38), „gabonaszemek” mint Ő, akik csak a halálon át jutnak az életbe (Ján 12,24-25; Gal 2,19).” (Erich Sauer)

Ez a tanítás ma egyáltalán nem népszerű. Nem véletlenül került újságunk mostani számába A.W. Tozer írása a régi és az új keresztéről. Mert van egy olyan gondolás az egyházban, amelyik anélkül kínálja az új életet, hogy a régit a halálba

adná. A búzaszemnek, a bűnösnek nem kell meghalnia, hogy életet találjon Jézus Krisztusban. Ez abban a hamis hitben tartja az Ige hallgatóját, hogy Istent megeléghetheti a vasárnapi istentiszteleten való jelenlétével, aki Jézusért elnézi világias életét, testiségét és bűneit. Számára a kegyelem azt jelenti, hogy csak Jézusnak kell felvennie a keresztet, csak Jézusnak kell megbocsátania ellenségeinek, csak Jézusnak kell szeretni őket; ő nem veszi fel a keresztjét, nem bocsát meg ellenségeinek és nem is szereti őket. Ezért aztán semmi örömet sem talál a keresztyén életben, a keresztyén élet állandó teher, erőlködés és megfelelési kényszer. Úgy gondolja, ahhoz, hogy Isten elfogadja, mást sem kell tennie, mint megtartani vagy legalábbis igyekezni megtartani Isten törvényeit. Legtöbbször felállítanak maguknak egy szintet, ami teljesíthetőnek tűnik, és azzal nyugtatgatják magukat, hogy mások még bűnösebbek, mert ők még ezt a mércét sem érik el.

Az újságunkban ezért a gyökeres változás szükségességére szeretnénk testvéreink figyelmét felhívni. Megkeresztelkedés, konfirmáció, úrvacsora vétele, gyülekezeti tagság – ezek semmit sem jelentenek, csak ha Isten bűnbocsánata, feloldozása, kegyelme az újonnan születésben lesz valósággá. Krisztus követése arra hív bennünket, hogy hagyjuk el régi életünket, és legyünk új teremtés Krisztusban, és kezdjünk Vele teljesen új életet.

A harmadik nagy feladatunk a megtért, a Lélek által újjászületett testvéreink felkészítése az Úr eljövételére. A szentek közössége a Megváltóval való halál- és életközösség, amely várja ennek a közösségnek a személyes (egyéni) és közösségi beteljesülését az Úrral való találkozásban. Az Úr érkezése egyrészt közel van, másrészt azonban arról is szól a Szentírás, hogy a vőlegény „késik”. De mindannyian, akik várjuk érkezését, „vigyáznunk” kell. Készen kell állnunk az örökkévalóságra, ezért nekünk szent életben, szemünket mindig Krisztus keresztjére függesztve kell járnunk, és kitartanunk hitünkben a világ megvetése, gúnyolódása, sőt üldözése közepette is.

A jó föld kimunkálása a szívekben és magvetés, a kereszt valódi üzenetének hirdetése és az Úr visszajövetelére történő felkészítés – ez az a három döntő küldetés, ami meghatározza szolgálatunkat gyülekezeti újságunk írása és szerkesztése során. Mindezeket nem a magunk, hanem a Szentlélek erejével tesszük, és nem a magunk, hanem egyedül Isten dicsőségére.

Puskás Attila
szerkesztő

Lekció: Lukács 10,25-37

Textus: 5Mózes 22,1-4

Kedves testvérek! Mózes 5. könyve 22. fejezetében és a szövegkörnyezetében arról olvasunk, hogy Isten egészen konkrét útmutatást ad népe számára a hétköznapi élet különböző helyzeteire, eseményeire nézve. Azt látjuk, hogy Isten számára nemcsak az a fontos, hogy itt vagyunk-e az istentiszteleten, hallgatjuk-e az igét, hanem az életünk többi területének kérdései is. Nemcsak az a fontos, hogyan töltjük a hetedik napot, hanem a többi hat nap is fontos neki az életünkben.

Isten a mi mindennapi életünk kérdéseiben is útmutatást akar és tud adni a mi számunkra. Nem közömbösek számára a mi hétköznapi életünk kérdései sem. Jóllehet ezek nagy részéről azt mondhatjuk, hogy nem üdvösség kérdései. Ahogy az igéből is hallottuk, ilyen például egy elveszett tárgy helyzete. Nem üdvösség kérdése, hogy a mindennapi élet egy-egy helyzetére hogyan reagálok, de Isten elmondja, hogy aki az Ő népéhez tartozik, aki Isten gyermeke, az a mindennapokban sem élhet akárhogyan. Isten segíti népe tagjait, minket is a mindennapi élet kérdéseiben, és ha mi ezeket nem vesszük komolyan, akkor ezekben vétünk ellene, és olyanná lesznek ezek a helyzetek, amik bűnként odaállnak Isten és közénk.

Így olvashatunk az elveszett állatok, tárgyak kérdéséről az 1-4 versekben, az 5. versben a férfi-női szerepekről (nő ne viseljen férfiholmit, férfi se öltözzék női ruhába), majd az állatok és az emberélet védelméről (ha új házat építész, készíts korlátot a háztetőre), és dolgokról, amiket ne kerjének (amit mi már nem annyira értünk, de az akkori ember mindennapi életében hasznos tanácsok voltak: ne szánts ökröt és szamarat együvé fogva). A 13. versről a családi életről olvasunk. A négy fal között történő dolgokról, ami a mai napoknak is kérdései. Családon belüli erőszak. Ha egy férfi megerőszakol egy nőt, egy szűz lányt vagy egy jegyben járó lányt, ha bevádolja a férj feleségét jogosan vagy jogtalanul, hamisan, mi történjen? Ezek is fontos kérdések Isten előtt, és Ő világosan elmondja ezekről az útmutatását az akkori embernek és a mai embernek is. Kérjük el Isten akaratát, útmutatását életünk minden helyzetére nézve!

Most a 22. fejezet 1-4 versére figyeljünk. Ha valaki meglátja az úton más elköborolt állatát, mit tegyen vele? Ha egy elesett

állattal találkozol, mit tegyél vele? Ha más elveszett holmiját megtalálsz, mit tegyél vele? Ahogy készültem a mai igehirdetésre, próbáltam keresni egy izgalmas, szemléletes példát ehhez az igéhez, de nem került előm ilyen történet. Aztán arra jutottam, hogy ezek a helyzetek annyira ismerősek lehetnek mindannyiunknak, hogy nem kell különleges példátörténetet keresnem. Bizonyára mindannyian tudunk a magunk életéből példákat hozni ezekre. Amikor találok az utcán egy tárgyat, egy értékes dolgot, mit kezdek vele? Találok az utcán egy hivatalos iratot, valaki más iratát, mit kezdek vele? (Nemrég velem történt meg, hogy találtam az utcán egy hivatalos iratot, amit valaki elvesztett, és el tudtam juttatni a tulajdonos címére.) Magam sokat megfordulok iskolákban, gyerekek között, hittanórákat tartva, és sokszor tapasztalom (és esetleg otthon is tapasztalhatunk hasonlókat), hogy ott van a földön a gyerek előtt a másik ruhája vagy tolltartója vagy reggelije, és nem érdekli. Belerúg, jobb esetben csak átlép rajta, de fel nem venné. Nem érdekli, mert nem az övé. „Nem én ejtettem le... Nem tudom, hogy került oda...” – szoktam hallani. Nem érték nekem az, ami a másik tulajdona, ezért nem vigyázok rá. Ez a hozzáállás. Nem veszem a fáradságot, hogy lehajoljak érte, és fölvegyem. Vagy éppen ha fordítva történik, amit találtam, zsebreteszem, akkor is, ha esetleg tudom, hogy kié. Mindennapjaink helyzetei ezek. Vagy ha látok valakit az utcán, aki a segítségemre szorulna. Elmegyek-e mellette? Ha autóval megyek, és látok az út szélén egy segítségre szoruló autóst, megállok-e segíteni? Kicsit hasonlóan is tekinthetünk arra a helyzetre, amikor kidől egy embernek a számára, amivel az ember közlekedett, csak ott egy élőlényről van szó.

Ha tudunk ilyen helyzetet a saját életünkben magunk elé idézni, tegyük meg! Hogyan éltük ezt meg? Hogyan éltük meg, hogyan cselekedtünk, amikor előtünk volt egy másik számára fontos tárgy, amikor láttunk egy segítségre szoruló embert, amikor találtunk egy tárgyat...? De átléhetjük ugyanezt a

másik oldalról is, amikor mi veszítettünk el valamit, amikor mi vártuk, hogy valaki segítsen, mellénk álljon.

Az igében Isten azt mondja ki ezekről a helyzetekről nagyon világosan, hogy ne menj el mellette közömbösen. A másik ember elveszett tárgya, állata, baja nehézsége mellett. Ne menj el mellette! Ne légy közönyös! Ne nézd el, hogy a másik bajban van! Ne fordítsd el a fejedet, hogy – úgy mond – akkor ne kelljen vele foglalkoznod! Ne tégy úgy, mintha nem is látnád! Lám, mennyire fontos figyelmeztetések ezek a mindennapi életünkhöz, mert arra hajlanánk, hogy megvan a magunk baja, megvan a magunk dolga, sietnünk kell a dolgunkra! Annyi ügyes-bajos dolgunk, sürgős tennivalónk van, és akkor álljak még meg, és foglalkozzak a másik bajával is?! Én járjak utána a másik elhagyott dolgának? Miért nem vigyázott rá? Miért nem figyelt rá? Az ő dolga, az ő baja! Most én fáradozzak vele? – mondjuk magunkban ezeket, és elfordítjuk a fejünket. És úgy teszünk, mintha észre sem vennénk!

És olyan jól ki is tudjuk magyarázni magunkban, magunkat győzködve, és adott helyzetben talán ki is mondjuk: „Jaj, bocs, nem vettem észre...! Nem is láttam, hogy...! Ó, hát nem is tudtam...! Ó, az tényleg a tied volt...?” Kimagyarázom, hogy miért nincs időm, energiám, kedvem... Kimagyarázom, hogy miért nem akarok segíteni. Mert nem fontos nekem annyira a másik dolga, baja, elveszett tárgya, nehézsége, fájdalma. Nem fontos nekem a másik élete annyira, hogy megálljak és segítsék rajta.

Tudjuk, hogy ha egy közlekedési helyzetben kapcsolatban merül fel ez a kérdés, akkor a törvény is kötelez bennünket a segítségnyújtásra. Ha látunk az úton egy balesetben megsérült embert, akkor még az állami törvények is kimondják, hogy meg kell állnom és segítenem kell. Ha nem teszem, akkor a cserbenhagyás büntetést követem el. Abban a helyzetben, amikor a másik élete, egészsége a tét, akkor állami törvényeink szerint is kötelességem megállni és segíteni. Ilyen helyzetben nem mérlegelhetek, hogy van-e időm, kedvem segíteni. Az ige pedig ezt kiterjeszti: ne csak akkor, ha életveszélyben van a másik! Lásd meg a másik baját, helyzetét, és ne keress kifogásokat, ne légy közönyös! Ne nézd el a másik baját!

A nyolcadik parancsolat kérdései is ezek a mindennapjainkra lebontva. Tartsd tiszteletben a másik tulajdonát! Segítsd, óvdd, véd, ne vedd el! Különösen pedig, ha a másik állatáról, egy másik élőlényről van szó! Ha a másik állata vagy saját élete veszélyben van, véd!

Általában a lelkiismeretünk is megszólal ilyenkor. Amikor érzem, hogy kellett volna segíteni, de nem tettem, és átnéztem fölöttem. Ez a mulasztás bűne. Katolikus testvéreink minden misén megvallják: vétkeztem gondolatlanul, szóval, cselekedettel és mulasztással. Mi is jó, ha így gondoljuk át bűneinket bűnvalló imádságainkban. A mulasztás is bűn Isten szemében. Jakab levelében így olvassuk: „*Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak.*”

Miért hív erre Isten? Isten látja a másik ember helyzetét, nyomorúságát, és a magam közömbösségét is. Látja, amikor megtehetném, de nem teszem. Látja, amikor elfordítom a fejemet, amikor nincs kedvem, időm, energiám megállni és segíteni. Persze lehetnek helyzetek, amikor valós okom van nem megállni, és tudom, hogy más pedig fog tudni segíteni. Magunk tudjuk és látjuk az ilyen helyzeteket, és belül érezzük is, hogy van-e benne felelősségünk. De Isten látja, mikor van az, amikor csak úgy teszünk, mintha nem tudnánk segíteni, és elfordítom a fejemet. Pedig lehet, hogy az adott helyzetben én kellene legyek Isten

eszköze a másik ember felé! Istennek gondja van a másik emberre is, még az állatra is, és lehet, hogy Isten pont általam akarja ezt végbevinni.

Mindezeket Jézus nagyon szépen mondja el az irgalmas samaritánus történetében. Ott már nem a másik tárgya vagy állata a kérdés, hanem a másik élete. Mert

kifosztva, összeverve, sebesülten fekszik az úton egy ember. De ugyanaz a hozzá való viszonyulás, mint amiről eddig is hallottunk. Ott megy egy pap az úton, és elmegy mellette. Majd megy egy lévita (mai egyházi életünkben talán úgy mondanánk, hogy egy presbiter) is, és elmegy mellette. És belül úgy érezhették, hogy megvan rá a maguk oka. Talán siettek a szolgálatba, és nem akartak megállni, nem akarták, hogy piszkos, véres legyen a kezük, és így kiessenek a szolgálatból... Biztos megvolt az okuk. De mégis, ott áll önmagában ez a tény róluk, hogy két ember is, akik azt mutatták magukról, hogy Isten szolgálatában álló, buzgó hívők, elmennek a rászoruló mellett, és inkább kikerülnek. Nem lehet kifogás egy ilyen helyzetben! Szeresd felebarátodat, mint magadat! Szeresd az embert, akit Isten eléd hoz, akivel valahogy kapcsolatba kerülsz! Ne menj el a másik helyzete, a másik élete, a másik ügye, nehézsége, fájdalma mellett! Ne menj el mellette közömbösen!

Sajnos a mai világunkban elterjedt gondolkodásmód nem ezt erősíti, hanem az ellenkezőjét. Tedd azt, ami neked jó, ami neked fontos, ne érdekeljen a másik, csak a magad érdekét nézd! Így lehet csak boldogulni! Legalábbis ezt hirdetik sokfelől. Erről szól az individualizmus. Csak az egyén érdeke fontos, a közösség, a másik érdeke nem. Isten pedig azt mondja, ne így gondolkodj! Isten népe tagjaként nem teheted ezt meg! Miért? Nemcsak azért mert Isten látja, amikor közömbös vagy, elfordítod a fejedet és ürügyeket keresel; nemcsak azért, mert Istennek fontos a másik ember, és talán pont téged akarna használni a másik ember felé; hanem mert mi magunk átélhetjük ezt Istentől. Átéltük, amikor én vagyok bajban, nyomorult helyzetben, amikor én vagyok az elesett, akit bántottak, én vagyok, aki – szó szerint vagy lelki értelemben – fekszem a földön elesetten, sebek között, kifosztva, kirabolva, akkor én magam élhetem át, hogy Isten mellém is küld embereket, mellém is odajön valaki, lehajol, segít.

De igazán Jézus az, aki lehajol hozzám! Akár emberek által, akár szava, igéje, Lelke által odajön hozzám Jézus! Nem leszek, nem vagyok közömbös a számára. Nem elfordítja a fejét, hanem közeljön, lehajol hozzám. Jó ezt megtapasztalni, hogy elesettségekben, összetörtségekben Jézus lehajol hozzám. Jézus egész földi élete erről szól. Isten Őbenne közeljött az emberhez, lehajolt hozzánk. Közénk jött. Lehajolt hozzánk, emberré lett. Velünk érez, átéli az emberi élet minden nyomorúságát. És bajomban, nyomorúságomban, lelki-testi sebeimben megszólít, erősít, vigasztal, bátorít. Gondja van rám, szeret engem. Így fordul hozzám Jézus. És így fordulhatok én is a másikhoz.

Amikor én vagyok az, aki segítségre szorulok, és várom, hogy valaki odajöjjön hozzám, megszólítson, ne legyen közömbös, akkor maga az Úr az, aki megszólít, megkeres, gondja van rám. Már Ezékiel próféta könyvében így szól Isten a népéhez való viszonyáról, amikor a prófétán keresztül szól a rossz pásztorokról, vagyis a nép rossz vezetőiről: „*Az elvesztettet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem, a kővérré és az erősre vigyázok; úgy legeltetem őket, ahogy kell.*” (Ez.34,16) Majd Jézus mondja el magáról: „*Én vagyok a jó pásztor.*”

Ha pedig ezt megtapasztalom Istentől, nem tehetem meg, hogy elmegyek a másik baja, a másik élete mellett. Én is oda kell hajoljak a másikhoz, meg kell lássam a másik nehézségét, terhet, fájdalmát, nem lehetek közömbös!

Adj Isten, hogy így legyen ez életünkben! Ámen!

Stift János b. lelkipásztor

(Elhangzott a 2022. január 16-i istentiszteleten a pomázi református templomban)

Találkozás Jézussal és találkozás egymással

Bereczky Örs és Bereczky Judit evangelizációja Csobánkán

2021. november utolsó hetében két fontos esemény zajlott párhuzamosan a csobánkai imaházunkban: egyrészt megnyitottuk a Dr. Ravasz László református püspök életét és munkásságát bemutató kiállítást, másrészt ezen a héten evangelizált közöttünk Bereczky Örs és Bereczky Judit budakalászi református lelkészpár.

Különleges alkalom, találkozás volt ez a hét kétszeresen is: az „Élő kövek” imaházunk falai közt ez volt az első evangelizációs hetünk, és a budakalászi testvérgyülekezetünk lelkészei megválasztásuk óta most szolgáltak először közöttünk.

A szolgálatot Bereczky Judit nagytiszteletű asszony kezdte, de előtte gyülekezetünk Psalmus kórusának énekes szolgálata segített elcsendesedni és lélekben elkészíteni az igehirdetésre.

Találkozás

Judit az első estére a gadarai megszállott történetét hozta (Lukács 8,26-39): **Találkozás. Ember és ember között, Isten és ember között, aztán pedig újra ember és ember között. Milyen változás történik?**

Vannak találkozások, amelyekre várunk, mert tudjuk, örömet, jó érzést, egyetértést hoznak. De vannak emberek, akikkel ezt nem éljük át, sőt inkább kerüljük a velük való találkozást, mert problémásak, csak gondot okoznak, vagy mert félünk tőlük. Távol tartjuk magunkat ezektől az emberektől, kirekesztjük őket. Mert ilyenek vagyunk mi emberek. Ezzel szemben jön Jézus, aki nem próbálja elkerülni ezt a kellemetlen találkozást, sőt egyenesen vele akar találkozni, beszélni. Ő tudja, hogy ennek az embernek Órá van szüksége.

Örömhír, hogy Jézus velem is akar találkozni. Akármilyen rettenetes, kiállhatatlan, elviselhetetlen vagyok, bármit is mondjanak rólam mások, Jézus akar velem találkozni. Milyen nagy biztatás van ebben, hogy Jézus velem is akar beszélni! Tökéletes szeretettel fordul felém, de nem azt mondja, hogy szeretlek, ahogy vagy. Világossá teszi, hogy az, amit cselekszel, amit mon-

dasz, ahogy viselkedsz, az nem jó. Mert tönkretesz azokat, akik körülötted vannak, és tönkretesz téged is. Ez így nem maradhat.

Különválasztja az embert a bűnös cselekedetektől, beszédektől, indulatoktól, azokra nemet mond, azoknak menniük kell.

De a megtisztított, meggyógyított ember igen, annak helye van Jézus mellett. Jézusnak hatalma van a gonosz megkötöző erők felett. Nemcsak egy kis megnyugvást tud nekünk adni, nemcsak egy kis meghitt hangulatot Advent idején, nemcsak kicsit tud változtatni rajtunk, hanem nagyon nagyot. Újjá tud teremteni!

Bizonytalanság

Kedden Osváth Zsolt presbiter tett bizonyágot istenkereséséről, arról, hogy Isten rád vár – bent a szíved mélyén. Vár rád, amíg te

észreveszed és Hozzá fordulsz. Ez bizonyosság a sok bizonytalanság között.

Erre a napra Bereczky Örs nagytiszteletű úr hozta az ígét, Máté evangéliuma 11. részéből Keresztelő János kérdését: „Te vagy az, vagy mást várjunk?”. **Bizonytalanság. Ember és Isten kapcsolatában ez mindig benne van.**

Sosem lehetünk tökéletesen biztosak abban, hogyan megy végbe Isten terve, akarata. Afelől nincs kétségünk, hogy terve van, és azt végigcsinálja, de nincs magabiztosságunk arról, hogy abban a helyzetben, amiben éppen vagyunk, ez hogyan történik.

Keresztelő János nagy erővel hirdette a megtérés evangéliumát, teljesítette a küldetését, mégis, mikor látta Jézus munkáját, elbizonytalanodott: hogyan viszi Jézus tovább azt, amit ő előkészített? Jézus válasza szelíd, de ezekben a jelekben olyan erő jelenik meg, amihez képest még János útkészítése is kevés.

Bereczky Judit

És még mi ez ahhoz képest, ami ezek után fog bekövetkezni!

Ez a történet feladja nekünk a magabiztosság kérdését. Olyan rémisztő dolog, amikor egy keresztyén ember élete minden fordulatára kapásból tudja a választ! Tudnunk kell, hogy Isten irányítja az életünket, benne van a dolgainkban, de sokszor megfordítja az életünket, és erre utólag szoktunk rájönni. Az egy szent dolog, hogy az ember tudja-e a mestertervet. A lényegét, a fő irányt, a Jézus által előrevetített új szövetséget nagyjából ismerjük, de ez nem áll mindig minden pillanatban rendelkezésünkre. Nem lehet Istent ennyire aprópénczre váltani. A bizonytalanság nem biztos, hogy gyengéség.

Keresztelő János ki mert kérdezni a börtönből: Én ezt most nem értem... Nem kérdőjelezte meg Jézus személyét, csak érteni akarta. Ez a jófajta bizonytalanság legyen meg bennünk! A kérdésnek a bátorsága legyen meg bennünk! Nem azzal kapcsolatban, van-e terv, hanem hogy hogyan van ez a terv – mert ezt én most nem értem. És ha nem is értem a mestertervet, tudnom kell, hogy Mester pedig van!

A felolvasott igében megbújik egy boldogmondás is: „és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.” (6) Arra hívja fel a figyelmünket, hogy talán segíthet az Istennel kapcsolatos bizonytalanságunk feloldásában, ha nem botránkozunk meg Őbenne.

Ne botránkozz meg Istenben! Aki úgy akarja szolgálni az életünket, hogy meghal értünk, majd feltámadásával olyan csodát tesz elénk, amit nagyon nehezen megérteni és felfogni!

Ne botránkozz meg Istenben! Aki nem látható, de folyamatosan szól hozzád, körbevesz téged, de nem tudod a mestertervet és csak utólag tudod meg, hogyan rendezte az életedet!

Ne botránkozz meg Istenben! Aki meg akar tartani téged, aki meg akarja váltani az életedet, aki értelmet akar adni létednek itt e földön!

Ekkor leszel boldog.

Különböző kapcsolatok

Szerda este *Tóth Levente* beszélt Istenbe vetett bizonyosságáról, ami számára sosem volt kétséges. Mégis sokszor rossz irányba fordult az élete, el Istentől. De az Úr mindig hívta, nem hagyta elveszni. Mert Jézusnak mi a *mindent* jelentjük. Nem mi választottuk Őt, hanem Ő választott minket.

Különböző kapcsolatok. *Mi választjuk ki a barátainkat, nem mi választjuk családtagjainkat. Pedig mind a kettővel van dolgunk.*

Ezen az estén a „Kánaai menyegző” történetén (Ján 2,1-12) keresztül nagytiszteletű asszony tolmácsolásában szólt hozzánk Isten. Már abban benne van a biztatás, hogy Jézus első csodája hol történik: a galileai Kánában, ami egy félreeső, jelentéktelen település. Ezzel Isten azt üzeni, hogy nincs az a jelentéktelen, kicsi, félreeső, tönkrement élet, amiben Jézus ne tudna, vagy ne akarna csodát tenni, ami ne lenne fontos számára. Olyan nagy biztatás és öröm van ebben!

Vannak az életünkben emberek, akiket nem mi választunk, de ott vannak körülöttünk, akikkel dolgunk van, akik között feladatunk van. Isten nem véletlenül helyezett bennünket a magunk helyére.

Ebben a történetben ott van Mária, akit nem hívtak. Ő magától értetődően van ott. És ott van Jézus és ott vannak a tanítványok. Az ő jelenlétük nem magától értetődő, őket meg kellett hívni. Jézus és tanítványai szorosan összetartoznak. Jézus jelenléte sem magától értetődő, Őt meg lehet hívni és – ahogy a gadaraiak tették – el lehet küldeni. Jézust be lehet hívni az életünkbe, de vele együtt el kell fogadnunk a Hozzá tartozókat – a tanítványait. Nincs olyan keresztyénség, hogy csak Jézus és én, és abban nincs másnak semmi helye. Nagyon különleges a Jézussal való kapcsolat – abban ott vannak a tanítványok is.

Máriának különleges szerepe van a történetben: észleli a problémát (elfogyott a bor), bizalommal megy Jézushoz, bízik abban, hogy együttérző, hatalmas, és tud valamit kezdeni ezzel a problémával, és amikor úgy tűnik, hogy Jézus nem tesz sem-

mit, akkor is ugyanez a bizalom van benne. Nem utasít, nem panaszkodik, nem szervezkedik, csak bizalom van benne, bárhol alakuljon is. Jézus segít, mert együttérző, pedig nem életkérdésről van szó, csak a bor fogyott el. A probléma elsimult – a vőlegény talán nem is érzékelte –, mert a háttérben voltak olyanok, akik vigyáztak, szóltak, és legfőképpen ott volt Jézus, aki cselekedett.

Velünk is, mögöttünk is, a háttérben ott van Jézus és ott vannak az Ővéi, akik vigyáznak a mi örömünkre, békességünkre, bizonyosságunkra. Akik beszélnek rólunk Jézussal, elmondják bajainkat. Nem biztos, hogy azonnal megoldja a problémáinkat, nem biztos, hogy úgy, ahogy mi elképzeljük, de bizonyosak lehetünk, hogy semmiképpen nem marad tétlen. Mi is lehetünk, akik vigyáznak, akik észleljük a bajt, beszélünk róla Jézusnak. Bizonyosak lehetünk, hogy nem véletlenül vagyunk azokkal az emberekkel, akiket körénk adott Jézus. Mert velük van dolgunk, gondoskodhatunk, vigyázhatunk az ő életükre, békességükre, örömükre, hitükre, beszélhetünk róluk Jézussal. És bízhatunk benne, hogy ők is ugyanezt teszik.

Árulásaink mélységei

A következő alkalomra nehéz igével (Mk 14,32-46) készült nagytiszteletű úr: **Árulásaink mélységei.** *Júdás csókkal árulja el Jézust. No de ... nem lett volna elég megmutatni a katonáknak, hogy: „ott van”?*

Amikor találkozásról beszélünk, akkor általában jó dolgokra gondolunk, amelyekben öröm és építő dolgok vannak.

De hát miféle találkozás ez, ami ebben a történetben van? Ez a világ legrosszabb találkozása! Hogyan fordulhat elő egy ember életében az, hogy elárulja a mesterét, hogy Isten ellen menjen? Hogyan lehet eljutni idáig? Vajon ő már eredetileg is gonosz volt, vagy csak ilyené vált, és akár mi is lehattunk volna? Júdás talán nagyon akart valamit, kitűzte a célt, hogy ő azt mindenáron el fogja érni. Úgy érezte, hogy ebben a céljában Jézus a megfelelő eszköz, aki ezt segít megvalósítani. És amikor kiderült, hogy Jézus nem azt teszi, amit eltervezett, akkor megfordul a gondolat: nem hogy Jézus az, aki segít elérni a céljait, hanem Ő lesz a legnagyobb akadály! Így az árulás már magyarázható. Az a döbbenetes Júdásban, hogy mi is hasonlítunk hozzá!

De miért kellett csókkal elárulni Jézust? Hiszen ez a lehető legközelebbi emberi kapcsolatot fejezi ki, ami csak családtagok, barátok között, mester és tanítványa között van. Csak amikor ez a legkedvesebb köszöntés megtörténik, abban a másodpercben derül ki, hogy ez a legaljasabb dolog. A Biblia úgy írja le nekünk ezt a történetet, hogy az árulásnak a mélysége, kifordítottsága, szörnyűsége mivolta a lehető legélesebben megmutatkozzon számunkra. Nézzétek meg ezt a csókot, és emlékezzetek rá!

Mit tehetek az ellen, hogy árulóvá váljak?

Felül kell vizsgálnom a céljaimat. Az a céloom, hogy magamat felemeljem, másokat legyőzzek, megbizonyítsam a körülöttem lévőeknek, hogy én milyen jó vagyok? Vagy az a céloom, hogy szolgáljak másokat, Isten akaratát teljesítem? Az ember legfontosabb feladata újra és újra megvizsgálni önmagát, rendezni dolgait. Ez az, amit nem spórolhatunk meg.

Magunknak is meg kell bocsátanunk

Utolsó esti alkalmunkat a csobánkai hittanos gyerekek kedves szolgálata nyitotta *Stift Ágnes* vezetésével, majd *Lovász Miklós* bizonyágtételét hallhattuk a háláról: Csak a hálás ember lehet boldog ember, csak a hálás ember lehet elégedett ember, csak a hálás ember kiegyensúlyozott lélek.

Igét ismét Bereczky Judit tiszteletes asszony hozott, a Máté 18,21-35 verseket, a gonosz szolga történetét. **Magunknak is meg kell bocsátanunk. Addig hogyan bocsátanánk meg másnak? Pedig Jézus azért jött, hogy Isten bocsátását átélhessük.**

Nincs ember és ember közötti igazán jó találkozás Jézussal való találkozás nélkül. De nincsen Jézussal való igazi találkozás anélkül, hogy ember és ember őszintén ne találkozott volna, hogy el ne rendeztük volna egymással a dolgainkat. Sőt, még anélkül sincsen igazi találkozásunk Jézussal, hogy saját magunkkal őszintén találkoztunk volna.

Péter nagyon jól kérdez: Hányszor kell megbocsátanom testvéremnek, ha megbánt engem? Ebben a kérdésben benne van az, hogy tudom, nem maradhatunk így egymással, mindenképpen helyre kell hoznunk a közöttünk lévő megsérült kapcsolatot. Értem, hogy ebben nekem is feladat van, és hajlandó vagyok ezért áldozatot hozni. Csak azt szeretném tudni, ebből mennyi az én részem?

De ebben a kérdésben benne van az is, hogy tudja, hányadik sértésnél tart, és mindegyiket számontartja. Az már baj, ha hordozzuk megbántottságainkat, sértődöttségeinket, mert ezek agyonnyomják, terhelik az életünket. Miközben pedig számontartjuk ezeket a sérelmeinket, előfordulhat, hogy megcsal bennünket az

emlékezetünk, hogy egy eseményt máshogy élünk át, máshogy értelmezzük, mint a másik. Lehet, hogy rosszul emlékszünk, lehet nem is úgy történt. Nagyon nagy baj, hogy a fájdalmas emlékeket nem tudjuk magunk mögött hagyni! Ennek feloldásához nem elég az idő múlása, hanem tudatos döntést kell hozni, főleg akkor, ha a bocsánatkérés is elmarad. Valamit tennünk kell a bennünk lévő haraggal, fájdalommal, mert ha ez nem megy el az életünkéből, ha ez nem gyógyul meg, ha ezt hordozzuk magunkkal, akkor az tönkretesz, leláncol bennünket. Csak a megbocsájtás tud ebből a béklyóból kiszabadítani, akkor is, ha senki nem kér bocsánatot.

Kulcskérdés, hogy a fókuszra mire helyezzük, mire koncentrálnunk. Izrael fiai, amikor visszamemlékeztek a fogságra, nem azt mondták el a gyermekeiknek, hogy milyen rettenetes életük volt, hanem azt mesélték el, hogyan szabadította meg őket Isten ebből a nyomorúságból. Mert azzal fog megtelni a szívünk, amire figyelünk. Ha a nyomorúságot emlegetjük újra és újra, akkor elkeseredettséggel, reménytelenséggel és haraggal lesz tele a szívünk. De ha Isten

szabadítására tekintünk, akkor hálával, örömmel és reménységgel. Akkor az életünkben megvalósul Isten akaratát elindul, kiárad Isten országa, ami ember és ember között olyan csodákra képes, amit emberi erővel nem tudnánk megtenni. Helyreáll az, ami nem volt rendben, helyreáll a békesség két ember között – ez Isten csodája.

Magunknak is meg kell bocsátanunk, mert ha nem tesszük, akkor zsákutcába kerülünk. Amíg nem tudunk elszámolni magunkkal, amíg nem tudjuk úgy látni magunkat, ahogy a Király lát bennünket, amíg nem tudunk az Ő irgalmából élni, addig nem tudunk Jézus útján járni, nem tudunk közeledni a másik emberhez sem.

A történetben a Király számadást tart, nem ítéletet. Ő maga végzi ezt, Ő akar beszélni a szolgálival, Ő akar személyesen útbaigazítani, nem szolgáltatja ki másnak. Micsoda kegyelem ez! A szolga ellenben nincs tisztában azzal, milyen veszélyes helyzetben van és milyen veszélyes helyzetbe hozta a családját. Azt hiszi meg tudja maga oldani ezt a problémát. Bár kegyelmet kap, nem tudja, nem akarja ezt a kegyelmet továbbadni.

Azok az emberek, akik nem tudnak és nem akarnak maguknak és másoknak megbocsájtani, elveszítik az Istennel való közösséget. Csak a megbocsájtás által tudunk Istennel közösségben maradni, csak úgy tudunk egymáshoz eljutni, csak úgy lehetnek találkozásaink. Fordítsuk hát figyelmünket jó irányba, fordítsuk Isten, Jézus felé! Aki kegyelemmel hív maga elé bennünket, azért, hogy megmentsen bennünket, hogy megkegyelmezzon nekünk és az Ő kegyelmével mi is meg tudjunk kegyelmezni egymásnak. Ne pusztító indulatainknak, hanem Jézusnak szolgáljunk ki magunkat!

Kerekes Balázs

Tóth László Levente

Az evangélicációs hét felvétele megtalálható gyülekeztünk honlapján:

<https://honlap.parokia.hu/lap/pomaz-csobankai-reformatustarsegyhazkozseg/cikk/mutat/evangelizacio-2021-november/>

TAMÁS EDIT

KEGYELEM ÉS ÚJJÁSZÜLETÉS

KÖRÜLNÉZTEM! Ködös volt az ég felettem.
Mindazt, amit kerestem, homály fedte.
Találtam földi kincset, melyet csiszolgattam,
fényesítgettem,
De ragyogása fakó volt, csillogása nem fénylett.

MEGTORPANTAM! Köd van, homályosan látok,
Inkább vakon, tapogatózva.
Hiába akartam, nagy akarattal, nem találtam.
Szólt a lelkiismeret: Mit akarsz, gyermekem?

MEGÁLLTAM! Eddig kint kerestem, néha bent.
Ezért térdre kicsinyedve fohászkodni kezdtem:
URAM! Mutasd meg, ki vagyok!
És miért nem talállok? Vizsgálj meg és mutass utat!

ÁTADTAM! Már nem akartam semmit,
mert a nagy akaratom
Csapdákba ejtett, tévutakra terelt.
Bizalmam elfogyott magamban,
erőm és akaratom lefogyott,
És utolsó kiáltásom, kérésem elhangzott: Vizsgálj meg!

VÁLASZ! Nagy erővel jött a válasz,
Mert ha tudod, kitől kérsz és mit,
Nem késik, de nem is siet,
Pont akkor, amikor kell, ott van és segít neked.

MEGMUTATTA! Ismerte a szívem kérdését,
Jobban, mint én magam: Ki vagyok én? És ki Ő?
Megláttam, mert megmutatta az én kicsinységem,
ami a porral egyenlő,
És megláttam a Szikla nagyságát, ami egy hatalmas
hegyhez hasonló.

MEGMUTATTA! Az én porhanyó, kis érintéssel
szétmorzsolható,
Törekeny, instabil, csenevész kicsiségem,
Amit csak az Ő kegyelme miatt nem tipornak el
Vagy nem fújja el a szél.

MEGMUTATTA! A hatalmas hegyet, amely egy szikla,
Erős, stabil, megingathatatlan óriás,
Amely hatalmassága oltalmat és biztonságot sugallt,
És tudtam, hogy ez Ő, a Kőszikla.

KÜLÖNBSÉG! Megláttam Őt és megláttam magam.
Kívántam az a kis porszem lenni,
mert szégyelltem magam.
Még hogy Istennek képzeltem magam, nézd, ki az Isten!
Én akartam irányítani, birtokolni, ítélni, istenné válni?

FELISMERÉS! Belém hasított egy élénk emlék,
lélekben átéltem egy bibliai jelenetet.
„És ő eltávozék tőlük, mintegy kőhajításnyira
és térdre esvén imádkozik
Mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem
e pohárt; mindazáltal
ne az én akaratom, hanem a tied legyen!
És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék,
és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek,
melyek a földre hullanak.”

ÉRTEM HALT MEG! Megkínózták,
keresztre feszítették, csúfolták,
És tudtam, hogy része fájdalmának az én bűnöm.
Átéreztem egy csekély részt, mert csak annyit bírtam,
És sírt a lelkem, sajogva zihált.

ÖSSZETÖRVE! Ráestem a kőre, a szegletkőre,
Összetörve, megsemmisülve, ráébredve,
hogy ki vagyok én.
Megmutatva a porszemet, amit felmagasztaltam
Erősnek, őszintének, igazságosnak, ítélőbírónak, a nagy
akarnoknak,
megsemmisült egy pillanat alatt.

GYÓGYULÁS! Megtaláltam ott bent, amit kerestem.
Meghaltam, mint régi mag a földben,
És új hajtás indult az elhalt magból,
Melyet immár az Úr fénye növeszt.
Az Ő vére, beszéde táplál engem,
Megpróbál viharokkal, hogy van-e gyengeségem.
Ha gyengének véli zsenge hajtásom,
Erősít, vizet ad, fényt ad, táplál és óv,
Ezt mind Ő teszi és nekem nem marad más,
Csak bízni és szívet megnyitni hallásra, látásra,
hagyni Őt munkálkodni,
És áldani, mert a gyógyírt is Ő adja szemre
és fülre és minden gyengeségünkre.

2021. január 18.

(Újjászületésem 4. hónapjában született vers)

TAMÁS EDIT BIZONYSÁGTÉTELE

Tamás Edit vagyok, huszonhárom éve élek Pomázon. Erdélyből származom, 21 éves koromban kerültem el a szülőföldemről. Húsz éve élek házasságban, és két gyermek édesanyja vagyok.

Református család sarjaként jártam bibliaórákra, hittanra, néha templomba is, de nem rendszeresen. Konfirmáltam, és a tágabb családban voltak példák az életemben, akik hívő keresztyén életet éltek, de gyermekként csak példák voltak, mert mindennek akkor nem adtam nagy jelentőséget.

Kamasz koromban elkapott a divatos New Age-es gondolkodásmód. Nagyon sok könyvet olvastam erről, és azt gondolván, hogy tudok valamit, amit más nem, az emberek fölé emeltem magam. A sportéletben is sikereket értem el, ettől is erősnek és magabiztosnak éreztem magamat. A családalapítás után aztán lassan-lassan egy erős akarátú, magát túlvállaló, munka-, pénz- és megfelelés-kényszeres emberré váltam. Csak egy dolog maradt ki, amit most már tudom, hogy a legfontosabb az ember életében: a hit.

De 2020-ban olyan döbbenetes találkozásom volt az Igazság Lelkével, ami megváltoztatott, azóta folyamatosan formál és tanít. Néhány mondatban nem is tudnám leírni, ezért ebben az évben szeretném majd részletesen is megírni e másfél év történetét, ha Isten segít és ez az Ő akarata.

Újjászületésem óta sok minden megváltozott a gondolkodásomban. Jézus lett a példaképem, és nagyon nagy lett bennem

a szomjúság Isten Igéje után. Tudatosan szeretnék több és több időt szentelni az Ige tanulmányozására. A jellemem formálódik, most tanulom a döntéseimet úgy megvizsgálni, hogy Jézusra tekintve ne önzésből, ne érdekből hozzam meg azokat.

Minden változik bennem és a környezetemben is. Mikor kellemetlen szituációkkal találok szemben magam, akkor a reakcióm figyelem alatt van, és nem a másikat, hanem elsősorban saját magamat figyelem. Sokkal kevésbé vagyok kritikus másokkal szemben, önzetlenebb lettem, a dolgok fontossági sorrendje is megváltozott. Az jelent örömet számomra, hogy megtapasztalok olyan új dolgokat, amelyekről tudom, hogy Istennek tetsző dolgok.

Nem tökéletesnek akar látni Isten, hanem őszintének. Őemberként azt hittem, őszinte vagyok, de az az őszinteség sok mosást és fehéritést igényel. Ezt meg is kaphatjuk Tőle, ha Jézus a példaképünk, és Ő valóban beköltözött a szívünkbe. Onnantól kezdve nem vagy egyedül, mindig veled van az Igaz Tanító, az Orvos, a Társ, a Segítő.

A világon a legjobb dolog Jézus Krisztust befogadni az életünkbe! Hisz Ő az út, az igazság és az élet. Ha Rá fókuszálunk, sokkal könnyebb a teher, a világ terhe, mert van reménységünk és van segítségünk.

Isten áldjon mindenkit!
Szeretettel: Tamás Edit

MEGEMLEKEZÉS SZÁSZ FERENC RŐL

Szász Ferenc a csobánkai református gyülekezet oszlopos tagja volt, Urunk Jézus elhívott és hűséges szolgája. Szolgálatával sokáig segítette a kiskovácsi SARA-otthonban lévő rehabilitációra szoruló, illetve pszichiátriai betegeket Jézus Krisztus megismerésében, és együtt szolgált Halász Éva testvérünkkel az IRMÁK-nál a fogyatékkal élők között is. Szász Feri testvérünk eszköz volt Urunk kezében, aki által emberek ismerhették meg az élő Jézus Krisztusunkat.

Régi Imaházunk kertjének lekaszálását felvállalta, és precízen, pontosan el is végezte minden évben. Bibliaórákon hozzászólásai által erősödhattünk a hitben.

Csendes, nyugodt természetű volt, aki ritkán szólt meg, de akkor bölcsen és Isten Igéjére alapozva fejtette ki gondolatait.

Gyülekezeti napokon együtt főztünk. Emlékszem, egyszer a Szurdokban nehezen indult a főzés valami meghibásodás miatt. Feri akkor is nyugodt, türelmes maradt, nem aggodalmaskodott.

Betegségeit csendesen, panasz nélkül hordozta. Kórházba kerülése előtti vasárnap beszélgettem vele. Elmondta, hogy nehéz a járás, de hálás minden napért.

Hálás vagyok, hogy ismerhettem, hogy közösen szolgálhattuk Urunkat, Jézus Krisztust. Istené legyen a dicsőség minden általa végzett munkáért.

Benedek Ferenc

Református templomunk történeti és művészeti értékei

Az 1958-ban készült akadémiai kiadványban, a *Pest Megye Műemlékei* című kétkötetes műben Pomázi-ról a Wattay-Teleki kastély, a szerb ortodox, a római katolikus, a református templom és a kliszei romterület szerepel. (Pest Megye Műemlékei – Bp. 1958. II. kötet 665-677. o.). A református templomról szóló szócikk (669-671) rövid történeti áttekintést ad az építkezés történetéről, említi Wattay Pált és Majthényi Károlyt, mint az építkezés legáldozatkészebb támogatóit.

Egy kedves testvérünk jóvoltából módomban volt kézbe venni a Kováts J. István főszerkesztésében 1942-ben megjelent *Magyar Református Templomok* című kétkötetes művet is, de csalódnom kellett, mert csupán néhány sort találtam benne Pomázi-ról (II. kötet 398. oldal). Ennek a könyvnek az első kötetében fejezetekre bontva minden, a református templomokkal kapcsolatos fontos kérdéssről neves szakemberek írtak tanulmányt, adtak történeti áttekintést, de sem Majthényi Károlyt, sem Wattay Pált nem említik, amit a főszerkesztő előszavában említett kiadási nehézségek magyaráznak meg. Az adatok összegyűjtésének ugyanis a háborús viszonyok komoly akadályát képezték. Elképzelhető, hogy Pomázi akkori lelkésze – Paczolay Péter – gyógyíthatatlan betegsége és 1943-ban bekövetkezett halála is közrejátszott abban, hogy a Pomázi-ról szóló adatok ilyen szegényesek ebben a fontos kiadványban. A fent említett 1958. évi kiadvány adatainak összegyűjtője már Genthen István művészettörténész volt, s az adatok forrása minden bizonnyal a következő lelkész, Demeter József munkája.

Templomunkat jó színvonalú klasszicista alkotásként értékeli a művészettörténet, s külső megjelenése alapján a Kálvini téri református templomhoz szokás hasonlítani, mint ahogy építésük ideje is szinte teljesen egybeesett. Építőmesterének neve ismeretlen. A 19. századi klasszicista építészet legjellemzőbb jegyeit viselő homlokzat – a párkányos falpilléren nyugvó timpanon, a kőkeretes bejárati kapu, az oromfalon a kővázák, a 30 méter magas toronytest órakörös párkánya, a félkörben záródó harangablakok –, továbbá az épület tömege harmonikusan uralja az előtte elterülő kis teret.

Belső képét a középtengelyben elhelyezett szószék határozza meg. Egyszerű a berendezés. A mellvéd kőből rakott, csupán a hangvetőjét tartják aranyozott csigás fagyámok, fönt nyitott koronával, melynek készítője igazoltan Czurmühl Kálmán helyi mester volt (1894). Az énekespad és a Mózesszék részben aranyozott festett fa, szintén klasszicizáló. A leírásban az előtérből vezető kétoldali lépcső bizonyára elírás, a karzatra csupán egy csigalépcső vezet fel. A felszerelésből az 1806-ból származó aranyozott ezüst kelyhet említi meg és ad részletes leírást a művészettörténet, megadva készítőjének, Pasberger József pesti mesternek a nevét.

Az oratorium belső képének egységét meghatározó, a hangvető alatt elhelyezett márványtáblára vésett igeverstről nem

tesz említést a fenti művészettörténeti könyv. Ennek oka lehetne az, hogy nem bír különleges értékkel, mert református templomokban régen nem mentek ritkaságszámba az oratorium falát vagy a szószéket díszítő bibliai idézetek. Még valószínűbb, hogy ez a márványtábla az adatgyűjtés idején nem is volt az oratoriumban. Paczolay Péter halála után nagytiszteletű Demeter József talált rá a parókia pincéjében és helyezte vissza az oratorium falára. (Forrás: Szűcs Ferenc: A pomázi református templom történetének és műtárgyainak ismertetése – 1978. ápr. 12. – kézirat.)

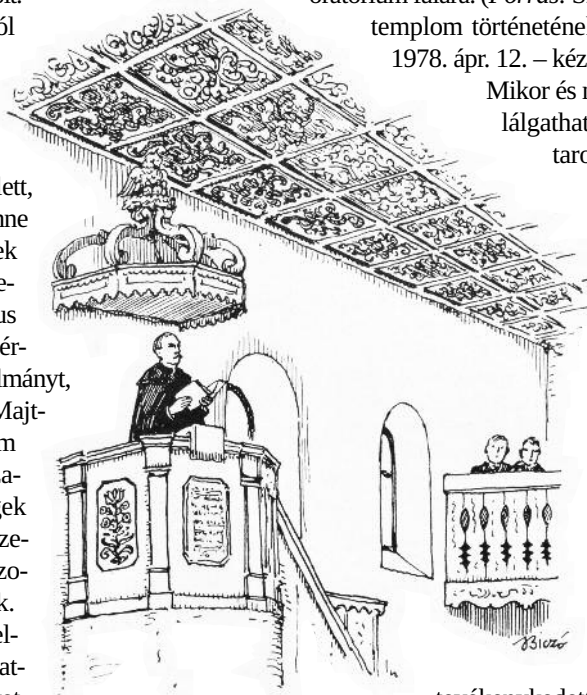
Mikor és miért került le a falról, azt csak találgathatjuk. Talán az 1930. évi nagy tartozás alkalmával történt, amikor kívül-belül levették és megújították a templom falán a vakolatot. A visszahelyezés után egy ideig mésszel, majd elhúzzható függönnyel volt takarva, mert elvonta a hívek figyelmét a prédikációról. Történeti értéke számunkra kétségbevonhatatlan. Szerzője ismeretlen. Egy csaknem teljesen azonos szövegű fatábla van a nógrádverőcei református templomban (1785). Verőce és Pomázi között az összekötő személy Szilvássy Mihály tanító és kántor volt, aki 1786 és 1793 között

tevékenykedett Pomázi-n, és később gr. Ráday Gedeon pártfogását elnyerve, a péceli reformátusok lelképásztora lett. Egyesek Szabolcska Mihály papköltő alkotásának tulajdonítják, de ezt az időrend nem támasztja alá. 18. századi eredetéről tanúskodik a helyesírás és betűtípus is. Elődeink örök időkre szólónak szánták ezt a Zsoltárok könyvéből és a Genézisből való verses igei átíratot, ezért az utókor emberének lelki épülésére márványba vésték.

Templomunk történeti értékét támasztja alá, hogy – nem számítva az óbudait, aminek a pomázi gyülekezet 1845-ig a filiája volt – a környék legrégebbi református temploma, és központi szerepet játszott a környék protestánsainak vallási életében. A református magyarok – mint Pomázi 18-19. századi nyelvi és etnikai kisebbsége – ennek a templomnak a védőszárnya alatt indultak gyarapodásnak. Építése idején még csak ha másfél százan lehettek a szerb ortodox és római katolikus többségű Pomázi-n. A környező települések szórvány reformátusai is ezt tartották hajlékuknak. Épülésének (1814-1828) jellemzője volt a helyi felekezetek összefogása: „önként segítségül voltak” – felekezetekre tekintet nélkül – a pomáziak mellett a nagykovácsi, kalászi és csobánkai jobbágysok. Később ebből a közösségből nőtt ki és épített hajlékot magának a kalászi és a csobánkai gyülekezet. A szentendrei protestánsok a múlt század elején még a pomázi anyaegyház filiája voltak, és saját templomhoz pomázi hagyatékából részesülve jutottak s lettek önállóvá.

Kísérje a Mennyei Atya áldása a több mint 200 éves (1819) templomunk munkálkodását a lelkekben az idők végezetéig!

Könczöl Dánielné

„Ha a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek...”

Jn 8,36

Az elmúlt évben ünnepelte 40 éves fennállását a Református Iszákosmentő Misszió. Ez volt az első olyan templomon kívüli misszió a szocializmus idején, amit állami jóváhagyással végezhetett az egyház, mivel az akkori politikai vezetés elismerte, hogy képtelen kezelni az egyre súlyosabb társadalmi problémát jelentő alkoholizmust.

Az Iszákosmentő Misszió első lelkipásztora 1981-től Siklós József lett, aki haláláig hatalmas lelkesedéssel szervezett gyógyító csendesheteket az egyházi üdülőkben. Ő írta a mai napig a misszió himnuszának tekintett „Mellém lépett a Hitető” c. ének szövegét is. Számos verset is írt lelkipásztori pályafutása alatt, de ezek mellett több könyve ma is aktuális evangéliumi olvasmány lehet nemcsak az alkohollal küzdőknek, hanem minden Istent kereső ember számára (Pohárcsere, Segítsünk, Az újszülött természetrajza stb.). Siklós József tragikus halála után Balog Zoltán és felesége Tapolyai Margit karolta fel az iszákosmentés ügyét. Ők több mint 20 évig, szintén halálukig vezették ezt a szolgálatot. Jelenleg a Református Iszákosmentő Misszió a Magyar Református Szeretetszolgálat Alapítvány keretei között működik. A misszió szolgálatát szorosan összefonódva végzi az 1993-ban újjáalakult Magyar Kékkereszt Egyesülettel.

A Kékkereszt Egyesület története nagyjából 150 évre nyúlik vissza. Az 1870-es években Louis-Lucien Rochat svájci református lelkész, látva az alkohol tragikus hatását az emberek életére, mozgalmat indított, amely az evangélium által a józan istenfélő életet népszerűsítette. Ebből nőtte ki magát a Nemzetközi Kékkereszt Egyesület. A tagok önként vállalják, hogy az úrvacsorai bort és az alkohol tartalmú gyógyszereket kivéve egyáltalán nem fogyasztanak alkoholt. Magyarországra egy igen iszákos újvidéki iparos által került a XIX. század végén, aki svájci tanulmányútja során találkozott a Kékkereszt Egyesülettel, megtért, és hazajövele után úgy látta, hogy Isten az

alkoholfüggő emberek felé való szolgálatra hívja. Eközben tőle függetlenül a budapesti belmissziós körök is egyre nagyobb hangsúlyt helyeztek annak hirdetésére, hogy Jézus Krisztusnak van hatalma megszabadítani minden káros szenvedélytől, így az alkoholtól is. 1948-ban a Magyar Kékkereszt Egyesületet betiltották, az evangéliumi iszákosmentés szolgálatát egy evangélikus orvos, Dr. Szalay Károly vitte tovább az ötvenes években. A Kádár-rendszerben 1981-ig, a Református Iszákosmentő Misszió hivatalos megalakulásáig egyházi üdülőkben és magán nyaralókban rendezett konferenciákon hirdette Jézus Krisztus szabadítását néhány missziós lelkületű lelkipásztor. Egy ilyen konferencián fordult meg gyülekezetünk korábbi lelkipásztorának, Pap Lászlónak is az élete. A rendszerváltás után a Református Iszákosmentő Misszió munkáját kiegészítendő alakult újjá a Magyar Kékkereszt Egyesület.

Az 1980-as évek közepén jött létre az első iszákosmentő bibliakör Csepelen. Ma már több mint 40 hasonló csoport működik, melyekben Isten Igéje köré gyűlve kapnak bátorítást és útmutatást a résztvevők. Ezek a bibliakörök nemcsak egykori vagy jelenlegi szenvedélybetegeket és azok családtagjait erősítik, hanem bárki részt vehet rajtuk. Gyülekezetünk keretében több mint tíz éve működik ilyen csoport minden kedden 10-15 fő részvételével.

A misszió munkájának legnagyobb része a Dömösön található egykori SZOT üdülőben folyik, ahol három illetve négy hetes gyógyító turnusokon vesznek részt a gyógyulni vágyók. A gyógyító hetekre telefonon lehet jelentkezni. Az orvosi vizsgálatot követően egy intenzív Biblia alapú lelki programon vesznek részt a gyógyulni vágyók. Az Iszákosmentő Misszió nevével ellentétben nem kizárólag alkoholfüggőkkel foglalkozik, hanem más függőségek rabjai, illetve depresszió mélységében lévő, a gyász feldolgozásában segítséget kérők is gyakorta jelentkeznek a gyógyító programokra.

A Református Iszákosmentő Misszió munkája annyiban tér el más kórházi vagy alapítványi terápiáktól, hogy nálunk a közép-pontban nem a szenvedélybetegség, hanem Jézus Krisztus áll. Mivel egyedül Neki van hatalma megbocsátani a bűneinket, és egyedül a feltámadott Jézussal való élő és személyes kapcsolat tudja kitölteni azt az űrt az ember életében, ami egész életünkben űz, hajt akár függőségbe is. Az alkohol és más függő ember nem bűnösebb a többi embernél. Bár a szenvedélybetegség sok más bűnt is bevonz az ember életébe (hazugság, lopás, mulasztások stb.), az ilyen ember éppúgy Jézus Krisztus kegyelmére szoruló bűnös, mint az, aki rendezett polgári vallásos életet él. A különbség csupán az, hogy a függő ember életén jobban látszik, hogy milyen elveszett az ember a Jézussal való kapcsolat nélkül, ellenben az, akinek az élete látszólagosan rendben van, nehezebben jut el erre a felismerésre.

Sokan úgy vélik, az alkoholfüggő gyenge akaratú ember, aki nem akarja letenni a poharat. A valóság egészen más: a függőség uralkodik az ember felett, s már nem azért fogyaszt

alkoholt, mert kívánja, hanem mert nem tud mást tenni. (Ugyanez igaz a dohányzásra, játékszenvedélyre, kábítószerre és minden függőségre.) A függő ember ezen a téren nem ura a saját akaratának. A maga erejéből rövidebb-hosszabb „száraz” időszakra képes lehet, de a szabadulásra nem. Az igazi változás akkor jön el, amikor az ember át tudja adni az élete feletti uralmat, és ezáltal elismeri, hogy Jézus Krisztus az Ura a testének és a lelkének is. Ő el tudja venni a testi sóvárgást, és az Igéje és Szentlelke által megélt közösség betölti azzal a békességgel, ami kisöpri az ember életéből azt, aminek korábban rabja volt.

Az átlagember időnként nem tudja mire vélni a változást, hogy akit néhány hete még ittasan látott, az egyszer csak ott ül a templomban, lelkesen énekel, imádkozik. A szabadult alkoholistákat nem tünetmentes betegeknek, hanem keresztyén testvéreknek tekintjük. Akik komolyan veszik, hogy a szabadulásukért hálából az egész életüket odaszánják Krisztusnak, azok a megtért életükkel Isten országát építik. Közülük számosan presbiterek, gondnokok lettek, sőt van olyan református gyülekezet is, melynek létrejötté szorosan összefonódott a helyi iszákosmentő csoporttal. A szabadultak öröme és első szeretete a környezetükben élő emberek életére is megújító hatással van. Az ő bizonyosságuk ez az ének, melyet gyakran éneklünk a misszióban: „Jézus Krisztus megszabadított, áldom az Isten Bárányát!”

Ruzsa-Nagy Zoltán református lelkész
Református Iszákosmentő Misszió

„Jaj azoknak, akik már reggel is ital után járnak! Estig elmulatnak, bor hevíti őket. Citera és lant, dob, fuvola és bor mellett lakmároznak, de az ÚR tetteit nem veszik észre, kezének munkáját nem látják meg.” (Ézsaiás 5,11-12)

ÉRFALVY ZSOLT FELFORDULT VILÁG

Felfordult a világ,
Félelemben, harcok közt élünk.
Katasztrófák, járványok,
Széthúzó ideológiák a létünk.

Miközben látszólag
Szerte hullik minden,
Az ember a maga igazát fújja,
Már barátság sincsen.

Isten igéje gyűlöletbeszéd?
Mi vagy, meleg, színes, oltatlan?
Bal oldali, vagy jobb oldali,
Lehet-e bízni így a holnapban?

Lehet, de csak ha nem magunkra,
Mennyei Atyánkra nézünk.
Isten szeretetét elfogadva,
Azt továbbadva, nem lehet félnünk!

Ebben nagy a felelősségünk az emberek,
Még inkább a gyermekeink felé,
Ez a békességhez vezető út,
Így állhatunk majd tiszta szívvel
Istenünk elé.

72. Nem mondott le rólam

Siklós József

Mel - lém lé - pett a Hi - te - tő;
Bol - dog le - szel és bá - tor!
Van - nak c - mész - tő gond - ja - id?
Min - dent meg - old a má - mor?
Add ön - fe - led - ten át ma - gad,
Csá - szár le - szel, hős és sza - bad,
Szállsz, vár a csil - - - lag - sá - tor!

2. - Hát ennyi lett az életem:
Csöd, nyomorúság, szegény,
Csak roncsaim sirathatom,
Kifosztottan, szegényen.
Már megvet mind, ki rám tekint,
Lemondón, gúnyosan legyint ...
- Vergődöm lent a mélyben.

4. Leoldotta a szenvedély,
Intóztató bilincset,
A mennyből bőven ontja rám,
Megannyi, drága kincsét:
V a l ó d i békét, örömet:
Gyógyít, betölt a szeretet.
A győztes Jézus megvéd!

3. De útnak indult VALAKI
Mert nem mondott le rólam,
Megmentlek - hallottam szavát,
- s hatalom volt a szóban.
Kereszten tárja karjait,
Szeretetével szabadít,
Szabad lettem valóban

5. Testvér, ha most még rabja vagy
A gyilkos Hitetőnek,
Jézusra hittel bízd magad,
Szabaddá Ő tesz téged.
Feledd el fájó múltadat,
Kezdj áldott, tiszta új utat!
Ajkadon: hálaének

Szeretet

A szeretet a szívem melege,
A szeretet az élet értelme.
Isteni szeretet földre leszállt,
És engem minden bajomban
megtalált.

A szeretet áthatol mindenben,
És átsegít az egész életen.
A szeretet fénye bárhol elér,
Megtalál engemet és elkísér.

Szeretet világítja lelkemet,
Bearanyozza az életemet.
Szeretet fénye ragyog utamon,
Az élet értelmét csak
így találok.

Orbán Mária

„NE FELEDKEZZ MEG AZ ÚRRÓL!”

Közeledik a 2021-es év vége. Még három napunk van ebből az esztendőből. Így év vége felé csendesedjen el a szívünk, lelkünk, töltsünk kicsit több időt azzal, hogy viszszatekintünk, emlékezzünk a megtett útra, arra az időre, amit megéltünk.

Milyen esztendőnk volt? Mi minden történt benne? Mit éltünk át? Min mentünk keresztül? Ezek fontos kérdések, mert mind közelebb visznek ahhoz, hogy meglássuk azt, Aki mindezt ebben az évben nekünk adta.

Pál korinthusi levelében nagyon szépen összegzi a kérdést, a helyes kérdést: „Mid van, amit nem kaptál?” Életünkben minden esemény, dolog, tett, gondolat – Istenhez vezethet. Ő keres bennünket, Ő alakítja utunkat. Ő adja lelki, testi, szellemi javainkat. Sokszor még a próbákat is Ő adja, hogy mindezek MÖGÉ tekintve ki tudjuk mondani a kételkedő tanítvánnyal, Tamással együtt: „Én Uram, én Istenem.”

Van egy kedves rajzfilm, amit talán a testvérek is ismernek, az a címe, hogy Oroszlánkirály. Van benne egy kedves jelenet, amikor a bölcs majom megmutatja a főhősöknek a sziklát, ahol a kis oroszlánt királlyá választották, ahol minden elkezdődött. A szikla azonban egészen távol van. Sok minden megelőzi a látóterükben. Túl kell nézni bokrokon, fák, pillangókon, hogy észrevegyék. A bölcs majom mondja ki ezeket a szavakat: „Ne csak nézz, hanem láss. Láss a dolgok mögé.”

Most tehát az lenne a feladatunk, az lenne a lehetőségünk, hogy ne csak nézzünk, hanem lássunk is. Lássunk a dolgok mögé, lássunk a mögé, ami történt velünk, hogy meglássuk: milyen célból történt velünk. Lássuk meg együtt Isten jóságát, Isten jelenvalóságát!

Ezt persze könnyebb megtennünk, amikor éppen minden jól megy. Amikor minden úgy alakul, ahogyan azt **mi** elterveztük, elképzeltük, akartuk. Könnyebb, de Isten nem mindig engedi ezt. Nem a könnyebb pillanatok adják a mélyebb hittapasztalatokat. Mert ez ilyenkor főleg **rólunk** szól. Isten azonban azt szeretné, ha minden **ŐRÓLA** szólna.

„Amikor bevisz téged Istened, az Úr arra a földre, amelyet esküvel ígért atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy neked adja majd – nagy és szép városokba, amelyeket nem te építettél, minden jóval telt házakba, amelyeket nem te töltöttél meg, ásott kutakhoz, amelyeket nem te ástál, szőlőkhöz és olajfákhoz, amelyeket nem te ültettél, és mégis ehetsz róluk jóllakásig –, akkor vigyázz: ne feledkezz meg az Úrról, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából! Az Urat, a te Istenedet féld, őt tiszteld, és az ő nevére esküdj! Ne kövessetek más isteneket a körülöttek levő népek istenei közül! Mert az Úr, a te Istened, aki közöttetek van, féltőn szerető Isten: fölgerjed ellened az Úrnak, a te Istenednek haragja, és kipusztít a föld színéről. Ne kísértsétek Isteneteket, az Urat, ahogyan megkísértettétek Masszában. Tartsátok meg hűségesen Istenteknek, az Úrnak a parancsolatait, intelmeit és rendelkezéseit, amelyeket megparancsolt nektek. Azt tedd, amit helyesnek és jónak lát az Úr, hogy jó dolgod legyen, hogy bemeless, és birtokba vehesd azt a jó földet, amelyet esküvel ígért atyáidnak az Úr, elűzve előled minden ellenségedet, ahogyan megígérte az Úr.” (5Móz 6,10-19)

„Ki mond különbnek másoknál? Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” (1Kor 4,7)

Ha az életünk Óróa szólna, amihez néha olyan eseményeket, megélt dolgokat ad, amiket nehéz megemészteni, megélni, helyére tenni – és MÉGIS ezeken keresztül formálódik, kristályosodik ki bennünk az a bizalom, ami Őt helyezi a legelső helyre.

Vegyük hát gondolatban sorra a mai estén a szívünk csendességében: mi történt ebben az évben? Hogy történt? S mindenekelőtt miért történt? Milyen célból történt? Javulásomra volt-e? Hitem erősödésére volt-e? Megláttam-e a történések mögött, hogy valaki engedte, hogy így legyen? Isten visz át a sötétségen is, Ő akar kiemelni a halál ámyékának völgyéből is. Az Úr fogja a kezemet akkor is, amikor minden Ellene szól.

Hogy éltem át ezeket az eseményeket? Hogy vettem részt benne? Milyen volt a szívem? Reménnyel, hálával, köszönettel teli? Vagy kételkedő? Bizonytalan? Haragos és elkeseredett?

Az a csodálatos és megindító, hogy Istenünk nem azért szeret, **amilyenek** vagyunk. Ő nem akkor szeret jobban, ha mi úgy-mond jó keresztények vagyunk, és vidám szívvel, boldogan élünk. Ő akkor is és úgy is szeret, ha mi mélységesen el vagyunk keseredve, ha éppen kételkedünk, vagy másokat vagy esetleg Őt hibáztatjuk. Akkor és úgy is szeret. Sokkal jobban, mint elképzelni tudnánk.

Jézus nem panaszkodott a kereszten. Nem mondta sohasem, hogy csak az Őt szerető és Őt követő tanítványokért, vagy hogy az Édesanyjáért engedi, amit vele tesznek. Végül is kik maradtak a keresztnél? A legtöbben gyáván szétszéledtek, elbújtak és rettegve elmenekültek. János... Mária..., ketten maradtak.

Isten azonban úgy akarta, hogy MINDEN emberért haljon meg az Úr. A kételkedőkért, a reménytelenekért, a távol lévőkért is. Értem és érted is. Meglátjuk-e a 2021-es évek eseményei, a saját döntéseink, a saját szavaink, a saját tetteink mögött Isten bennünket kereső, önmagát odaadó szeretetét? Nem könnyű erre igennel felelni. De talán nem is az a feladatunk. Nem magunkat kell dicsérmünk és magunkkal eltelnünk. Sokkal inkább

Őbenne, a velünk lévő Szeretet-Istenben kell békességet nyerünk. Benne kell megnyugodjon a szívünk.

Ehhez két fontos vezérfonalat kaptunk: Az egyik az Ószövetség messzeségéből szól hozzánk: „Vigyázz, ne feledkezz meg az Úrról.” A másik az Újszövetség világából, Pál apostol írásában sokkal gyakorlatiasabban mutat rá a lényegre: „Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna?”

„Vigyázz, ne feledkezz meg az Úrról!” (5Móz 6,12)

Miért teszi oda a kicsi szócskát a Szentírás, hogy vigyázz? Mikor találkozik a mai ember ezzel a szóval? Amikor veszély leselkedik ránk. Jön a vonat. Agyoncsap az áram. Vigyázz! Ne feledkezz meg az Úrról! Miért? Mert akkor megkeseredik a szíved. Ne keseredjen meg a szíved! Ne keseredj meg! A keserűség, a kiégettség nagy vákuum, nagy veszélyforrás. Csak úgy tudjuk elkerülni, ha tudatosítjuk magunkban: van szerető Istenünk. Akkor is emlékeztetnünk kell erre magunkat, ha valami oknál fogva nem éljük át ennek nagyszerűségét. Ha elkényelmesedik a hitünk, ha csapások, bajok érnek.

Emlékeztetni szeretne bennünket a Szentlélek: van szerető Urad! Akik Istent szeretik, minden a javukra van. Akik Istent szeretik. Ha szeretjük az Urat, akkor Ő segíteni fog, hogy ne feledkezzünk meg Őről. Akkor egy-egy fájdalmas, szívettépő vagy érthetetlen esemény sem fogja a hitünk jó ízeit keserűvé, elviselhetetlenné tenni, hanem erősödni fog, és a megélt tapasztalatok után még több lesz szívünkben a bizalom. Isten segített eddig is, és ezután is velünk akar maradni.

„Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” (1Kor 4,7)

Áldott dolog, amikor a sok jóért hálát tudunk adni. A boldog keresztyén élet egyik titka a megelégedettség, a hálás szív. Azonban Isten meg akar óvni bennünket attól, hogy a bizalomból elbizakodottság legyen. A bizalom az Úrra irányul. Az elbizakodottság önmagunkra.

Ebben a kérdésben az Úr itt is a veszélyforrás lényegére mutat rá. Az elbizakodottságunkra. Ha a dolgok jól mennek, akkor azt magunknak tulajdonítjuk. Nagyon csúnya dolog az elbizakodott, elhájásodott szívű keresztyén ember! Pont olyan, mint a farizeus és a vámszedő imájában a farizeus. Ő hálát ad, megköszön mindent, de valójában nem az Úrnak köszöni meg, hanem saját magának.

Ha valóban Istenre tekintünk, és nem magunkra, akkor meglátjuk: minden, de tényleg minden az életünkben az Ő ajándéka. Ő adta. Ő adta életünk eseményeit, anyagi, szellemi javainkat, még jellemünket is Ő csiszolgatja, hogy jobb, érzőbb szívű, szeretni tudó emberekké formáljon. Ha így tekintünk életünkre, önmagunkra és egymásra, akkor dicsekvés helyett csöndes megelégedettség és békesség járja át a szívünket.

Kiégettség, elbizakodottság – két olyan csapda, amiben segíteni tud az élő Szentlélek, hogy ne kelljen átélnünk, hogy Isten gyermekeiként a szívünk megteljen szeretettel és hálával.

Végezetül egy rövid történetet szeretnék még megosztani a kedves testvérekkel, ami segít bennünket abban, hogy valóban a Lényegre tekintve éljünk, és visszatekintve az elmúlt év eseményeire örüljünk annak, amink van, de legfőképpen annak örüljünk, Akinek van.

Néhány évvel ezelőtt egy társadalmi rendezvényen Anglia egyik, akkoriban leghíresebb színészét megkérték, hogy szavaljon valamit az ott jelen lévő vendégek kedvéért. A színész bele is egyezett, és megkérdezte a közönséget, van-e valamilyen különleges kívánságuk, amit hallani szeretnének. Egy kis szünet után egy idős lelkész felállt, és ezt kérdezte: „Uram, el tudná nekünk szavalni a 23. Zsoltárt?” Az ünnepelt színész arcán egy különös kifejezés suhant át. Egy pillanatig hallgatott, majd így felelt: „Igen, de csak egy feltétellel – hogy miután elszavaltam,

kedves barátom, ön is ugyanezt fogja tenni.” „Én? – kérdezte meglepetten a lelkész.

– De hiszen én nem vagyok előadóművész. Mindazonáltal, ha ön így kívánja, megteszem.”

Ezután a színész hatásosan, nagy pátozzsal elkezdte szavalni a zsoltárt. A hangja és a hanglejtése tökéletes volt. Teljesen elbűvölte hallgatóságát, és ahogy befejezte, a vendégek óriási tapsviharban törtek ki. Majd, ahogyan a taps elhalkult, az idős lelkész is kiállt, és ő is elkezdte mondani a zsoltárt. A hangja nem volt különösebben figyelemreméltó, a hanglejtése sem hibátlan. Amikor befejezte, a csendet ugyan nem törte meg semmilyen tetszésnyilvánítás, de szem nem maradt szárazon a helyiségben, és a hallgatók közül sokan tiszteletteljes áhítattal hajtották meg fejüket és szívüket Isten előtt.

A nagy színész felállt, kezét az idős lelkész vállára tette, és érzelemtől remegő hangon ezt mondta a közönségnek: „Barátaim, én el tudtam érni a szemeteket és a fületeket. Ez a férfi azonban elérte a szíveteiket! A különbség csupán ennyi: én ismerem a 23. Zsoltárt – de ő ismeri a Pásztort!”

2021-es évünknek nem az a lényege, hogy min mentünk át, hanem sokkal inkább az, hogy Kivel mentünk mindezeket át. Ő, az Úr – fogná a kezünket és vinne tovább bennünket.

Köszönjük meg Urunknak, hogy Ő velünk lévő Isten, aki hadakozik értünk, akire rátehetjük terheinket, aki megbocsátja bűneinket, aki felemel, ha elesünk, megvigasztal, ha szomorúak vagyunk, aki rajtunk keresztül akar ebben a világban másokat is megvigasztalni, felemelni, hittel teli életet élve áldássá lenni. Köszönjük meg, és kérjük el a következő évről is szeretete áldását, jelenléte erejét és bátorítását, és vigyázzunk ezután is: ne feledkezzünk meg Őről a jövőben sem, és emlékezzünk arra, hogy minden, amink van – ajándék, hogy igaz emberként, jó sáfárként éljünk vele. Ámen.

Sebestényné Jáger Orsolya lelképásztor

(Elhangzott: 2021. dec. 28-án, a Kétkereszt bibliaóráján) ■

**7 lépés,
hogyan megtapasztald
ISTEN vezetését**

Elsősorban fiatal testvéreknek ajánlom a könyvet. Lendületes, gyakorlatias olvasmány, remek feladatokat tartalmaz. Még jobban megismerhetjük Istent és magunkat is. Három testvér írta a könyvet, akik Jézus útját járják, követik az Urat, és életük közép-pontjában is Isten áll. A fiatalok mindennapi kérdéseit járják körbe az érettségitől kezdve egészen az első szerelemig. Az élet könnyedebb és nehezebb oldalát is bemutatják a szerzők.

Istennél semmi sem lehetetlen! Jó olvasást!
(Tom, Mike és Daniel Blackaby: 7 lépés, hogy megtapasztald ISTEN vezetését – HARMAT-KIA, 2016)

Czigány Judit

A boldog keresztyén élet titka

Tíz keresztyénből egy él igazán boldog és bővölködő életet, míg a többi kilenc fásult és leterhelt, pedig mindent úgy tesz, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Mi hiányzik hát? Hol a hiba?

Bob George – sok más keresztyénhez hasonlóan – nagy örömmel indult el ezen az úton, de aztán kiábrándult, megfáradt. Saját életének küzdelmeiből, sok éves tanítói és lelkigondozói tapasztalatából merítve arról ír ebben a könyvben, hogy miért veszíti el sok hívó ember a kezdeti lelkesedését, és miért válik számára a keresztyénség pusztá megszokássá. A szerző rámutat: egyedül úgy lehetséges igazi keresztyén életet élni, ha megmaradunk abban a szabadságban, amelyre Krisztus elhívott minket.

Mit jelent az, hogy Krisztus bennünk él?

Hogyan élhetek naponként az Úr örömeiben?

Ha valóban új teremtés lettem, miért küzdök még mindig a régi bűnökkel, kísértésekkel?

Az *igazi keresztyénség* mindenkinek nagy segítségére lesz, akinek őszinte vágya megélni azt a bővölködő életet, amiről

Krisztus beszélt. Az élet túl rövid ahhoz, hogy elvesztegessük!

Bob George a Tanítványság Lelkigondozói Szolgálat alapítója és vezetője, az Embertől emberig rádióadás tanítója és lelkigondozója, számtalan bibliatanulmány szerzője, aki Isten kegyelmének és szeretetének üzenetét szeretné minél több emberhez eljuttatni. A könyvben sok személyes történetet is olvashatunk azokról, akik lelkigondozói segítséget kértek és kaptak a szerzőtől.

Bob George: *Az igazi keresztyénség – Az élet túl rövid ahhoz, hogy elvesztegessük* – KIA Keresztyén Ismeretterjesztő Alapítvány, Budapest, 2019

Hamar Jánosné Enikő ■

Részletek a könyvből

Miközben megtanuljuk, hogyan kell hit által élni a bennünk lakozó Úr Jézus Krisztusban, folyamatosan fejlődünk ezekben a tulajdonságokban, és egyre érettebbé válunk.

Ha az igazság az, ami megszabadít, akkor a hazugság az, ami megkötöz. Ebben az esetben ez azt jelenti, hogy ha nem ismerjük fel, hogy Isten és közöttünk nem téma többé a bűn, és ha ebben nem bízunk, akkor a szellemi életünk nem tud Krisztusban növekedni. Ez nem bonyolult dolog. A szellemi érés az a folyamat, amely során megtanuljuk életünk egyre több területét Krisztusnak hitben átadni. Ami régen volt, elmúlt; a jövő még nem érkezett el. Hitben élni tehát csak most lehet.

Ha azonban a Sátán ügyesen feleleveníti a régi bűneinkkel kapcsolatos rossz érzéseket, ha le tud így foglalni bennünket a múlttal, akkor a jelenben soha nem tudunk szabadon bízni Krisztusban. Az egyetlen megoldás az, ha megértjük és teljes mértékben elhiszük, hogy Jézus Krisztus tényleg mindent elvégzett a kereszten; vagyis a bűn kérdése ember és Isten között végérvényesen megoldódott.

Jézus azt mondta: „*Én vagyok az élet kenyere: aki ehhez jön, nem éhez meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha*” (János 6,35) Mindenki vágyik a feltétel nélküli szeretetre és elfogadásra, aki csak megszületik ebbe a szegény, büntől megtépázott világba. Amikor megtanulunk teljesen Jézus Krisztustól függeni, megtapasztaljuk, hogy Ő pontosan az, akinek ígérte magát: teljesen megelégti kínzó éhségünket és szomjúságunkat. Őbenne feltétel nélküli szeretetet, feltétel nélküli elfogadást, életünknek pedig célt és értelmet találunk. Aki Őt megtalálta, nem keres tovább.

Aki bement Isten nyugalomába, maga is megnyugodott a munkáitól.

A nyugalom nem egyenlő a tétlenséggel. El nem tudok képzelni az Úr Jézus Krisztusnál aktívabb embert, Ő mégis mindig nyugalomban volt. Isten igéje nyomatékosan arra buzdít bennünket, hogy a szívünkben nyugalommal törjünk előre, és vegyünk birtokba mindent, amit Isten elkészített számunkra. Arra lettünk elhívva, hogy növekedjünk a kegyelemben.

Ha a könyv elolvasása után felismerted, hogy még sohasem fogadtad el Isten ajánlatát a Jézus Krisztusban való megváltásodra nézve, vagy egyszerűen nem vagy biztos abban, hogy Krisztusban vagy-e vagy nem, akkor arra szeretnélek invitálni, hogy fogadd el Őt most.

A János 1,12 azt mondja: „*Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében...*” Krisztusban van a teljes bűnbocsánat, a teljes elfogadás és az örök élet.

A kis betlehemi csillag

A kis csillag a milliárdnyi többi között állt fenn az égen. Végtelenül messzi kis fehér pont volt csupán. Senki sem vette észre - éppen ez volt bánata. Hajnalban nem az ő fénye világított a legerősebben, nem ő volt az Esthajnalcsillag. A Nagy Medve sem ő volt, de még csak a gyepől sem a Göncölszekér rúdjánál.

Amikor látta, hogy a betlehemi istálló feletti csillag milyen erősen fénylik, ezt gondolta:

- Én is szeretnék egyszer így világítani! Egyszer ott állni az istálló felett, ahol a gyermek megszületett! De a Föld nagyon távol volt.

A gyermek a jászolban mégis meghallotta kívánságát. És a sok-sok más csillag között a kis csillagot is meglátta.

Ezután a következő történt: a kis fehér pont lassan kezdett kiválni a Tejútból, és süllyedt mélyebbre, egyre mélyebbre. Ahogy egyre ereszkedett, úgy lett mindig nagyobb és nagyobb. Már olyan nagy lett, mint egy kéz, öt sárga csóvaszerű nyúlvánnyal. Úgy nézett ki, mint egy igazi csillag. És ekkor nagy csöndben leereszkedett egészen az istállóig. Odacsücsült a jászol szélére, de kissé ijedtnek látszott. Mária, aki éppen aludt, csodálkozott, hogy egyszerre mégis milyen világos lett.

- Karácsony van - mondta a gyermek a csillagnak -, kívánhatsz valamit. Tudom, hogy van egy nagy kívánságod.

A kis csillag látta a gyermek arcát, amint éppen rámosolygott.

- Nincs semmi kívánságom - mondta a kis csillag, egyáltalán nem szerénységből. Valóban elfelejtette, amit korábban oly nagyon kívánt magának. - Egyet szeretnék csak - mondta ki végül. - Hadd maradjak itt, a közelemben, ahol téged láthatlak. Mindig melletted szeretnék lenni. Maradhatok?

- Igen - válaszolta a gyermek. - De csak úgy marad-

hatsz velem, ha elmész. El az emberekhez, akik itt laknak a Földön. S ha elmondod nekik, hogy láttál engem.

- Az emberek nem fogják megérteni az én nyelvemet, s nem fognak hinni nekem - mondta a kis csillag. - És ... hogyan jutok el hozzátok? Mind a házukban vannak. Az ajtók zárva, s olyan hideg van.

- Épp azért, mert hideg van, neked kell odamenned és felmelegítened őket. Az ajtók? Én magam fogom azokat kinyitni. Én is ott leszek azoknál az embereknél, akikhez te elmész.

A kis csillag hallgatott. Még kisebbnek érezte magát, mint korábban.

Amikor a gyermek látta, hogy a csillag szomorú, rámosolygott:

- Ha rászánod magad, ajándékozok neked valamit. Minthogy őt csillag-ágad van, őt dologgal ajándékozlak meg téged. Ahova el-

Fotó: Nyilas Zoltán

Fotó: Betlehemi csillag, 2020 karácsonyán

mész, ott mindig világos lesz. Az emberek meg fogják érteni beszédedet. Meg tudod majd érinteni a szívüket. A szomorúakat fel tudod majd vidítani, s végül a békétleneket ki tudod engesztelni.

- Megpróbálok! - mondta a kis csillag. Ahogy indulni készült, érezte, hogy a fényből, amely a gyermeket körülvette, egy kevés ő mellé is szegődött. Egy kevés a melegségből és az örömből s az ő békéjéből.

A istálló fölötti kis csillag továbbra is apró és fénytelen maradt, láthatatlanul vándorolt a Föld fölött. Vitt viszont egy titkot magával, amelyről a többi csillag semmit sem sejtett: rá mosolygott a gyermek, s őt küldte útra. Hitet adott neki, hogy miért, alig tudta felfogni.

Épp hogy elindult, egy kunyhóhoz ért. Egy öregasszonyt talált ott, az asztalra könyökölve. Alig vette észre, olyan sötét volt a házban.

- Jó estét! - köszönt a kis csillag. - Sötét van itt nálad. Bejöhettek?

- Nálam mindig sötét van - mondta az öregasszony. - Még akkor is, ha fényt gyújtok. Vak vagyok. De kerülj beljebb, akárki vagy is.

- Köszönöm - mondta a kis csillag, s leült az asztalhoz az asszony mellé. S amint ott ültek, a csillag elmesélte hosszú útját az égből, s azt, amit Betlehemben átélt. Olyan szépen mesélt, hogy az asszony azt mondta:

- Mintha én is látnám a gyermeket a jászolban. De hát én vak vagyok, s a gyermek is messze van. Ha nálam maradsz, akkor világosabb lesz. Maradj nálam, akkor nem leszek annyira egyedül.

- Te már soha többé nem leszel egyedül - mondta a csillag. -

A gyermek fénye most már mindig nálad marad! De milyen különös is ez a fény: csak akkor tudod megtartani, ha tovább ajándékozod.

- Értem - mondta az asszony.

Miután elbúcsúztak, az asszony bezárta kunyhója ajtaját, s elindult a mezőkön keresztül. Úgy ment, mint bárki, aki lát. Az úton előtte ott volt a fény. Az a fény, amit a világtalanok is látnak.

A kis csillag boldog volt. Még sok ajándékot kellett szétosztania, s a karácsonyestnek sem volt még vége. De nem ért a dolga végére. Még ma is ott vándorol a Föld fölött. Esténként a csillagos égen meg tudom neked mutatni, hogy valamikor hol volt. De hogy ma hol van, azt nem tudom. Azt viszont tudom, hogy azokhoz mind elmegy, akik kívánnak valamit. Az asszony azt kívánta, hogy csak annyira lásson, hogy útra tudjon kelni. De maga a kis csillag is, ma is még csupán egy kis fehér pont lenne az égen, ha nem lett volna egy nagy-nagy kívánsága.

Maria Loley

(Fordította: Szende Ákos)

ALKALMAINK VOLTAK:

2021. december 20. ■ A Kiránduló kör megemlékezése a református temetőben.
 2021. december 29. ■ Gyülekezeti gyermekkirándulás a Kétbükfanyeregbe.
 2021. december 30. ■ Gyülekezeti kirándulás a Vasas-szakadékhöz és a Kőhegyre.
 2022. január 16-23. ■ Ökumenikus imahét Pomázon és Csobánkán.
 2022. január 22. ■ A kiránduló kör túrája Csobánkára, a Hosszú-hegyre.
 2022. január 28. ■ Presbiteri gyűlés.
 2022. február 4. ■ Anyukák köre.
 2022. február 9. ■ Teológiai esték: Dr. Pap László meghurcolása és belső szabadsága. Közöttünk szolgált *Földváryné Dr. Kiss Réka*, a KRE HTK tanszékvezetője, egyetemi docens; a Nemzeti Emlékezet Bizottság elnöke.
 2022. február 18. ■ Presbiteri gyűlés.
 2022. február 18. ■ Az Állambiztonsági Szolgálatok Történeti Levéltára kiállításának megtekintése. Presbiteri gyűlés.
 2022. február 19. ■ Gyülekezeti gyermekkirándulás; ifi korcsolyázás.
TERVEZETT ALKALMAINK:
 2022. február 21-25. ■ Egyházmegyei presbiteri konferencia a mátraházi református konferencia-központban.
 2022. február 25-27. ■ Gyülekezeti hétvége a mátraházi református konferencia-központban.
 2022. február 28.-március 4. ■ Evangelizáció Pomázon. Közöttünk szolgált *Kertészné Bikki Boglárka* gödöllői református beosztott lelkipásztor.
 2022. március 6. ■ Böjti istentisztelet úrvacsorai közösségben Csobánkán és Pomázon.
 2022. március 16. ■ Teológiai esték sorozat 4. előadása.

KERESZTELŐ:

2022. január 9. ■ Lator Amelie.

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2021. október 22-én elhunyt **id. Dobronyi István** (†84) testvérünk; temetése 2021. december 15-én volt az óbudai temetőben.
 2021. december 5-én elhunyt **Szalai Jolán** (†74) testvérünk; temetése 2021. december 21-én volt pomázi református temetőnkben.
 2021. december 7-én elhunyt **Nagy Sándorné** (†86) testvérünk; temetése 2021. december 17-én volt pomázi református temetőnkben.
 2021. december 15-én elhunyt **Salát Vincéné** (†66) testvérünk; temetése 2022. január 4-én volt a csobánkai temetőben.
 2021. december 17-én elhunyt **Peszleg Gyuláné** (†76) testvérünk; temetése 2022. január 21-én volt a pomázi ravatalozóból.
 2021. december 22-én visszaadta lelkét Teremtőjének **SIPOS KÁROLYNÉ** (†84) testvérünk. 2022. január 8-án megemlékezést tartottunk templomunkban; Márti néni temetése ezt követően volt a pomázi református temetőben.

2021. december 27-én elhunyt **Kis István** (†78) testvérünk. Emlékeire megemlékezést tartottunk 2022. január 6-án a pomázi ravatalozóban.

2021. december 29-én elhunyt **id. Pintér László** (†83) testvérünk; temetése 2022. január 11-én volt a pomázi református temetőben.

2022. január 4-én elhunyt **Borsi József** (†75) testvérünk; temetése 2022. január 21-én volt a szentistvántelepi temetőben.

2021. január 5-én elhunyt **Varga László** (†61) testvérünk; temetése 2022. január 20-án volt a pomázi ravatalozóból.

2022. január 17-én elhunyt **Istók Sándor** (†71) testvérünk; temetése 2022. január 27-én volt Budakalászon a Csalogány utcai temetőben. A boldog feltámadás reménysége alatt, s mégis szomorú szívvel hirdetjük, hogy **SZÁSZ FERENC** (†65) presbiter testvérünk, a csobánkai gyülekezet hűséges tagja 2022. január 19-én visszaadta lelkét Teremtőjének. Temetése 2022. február 4-én volt a csobánkai temetőben. **Isten vigasztalását kérjük a gyászoló családoknak!**

Sipsos Károlyné
Márti néni
1937-2021

1+1%

Kérjük, hogy adója első 1%-ával támogassa Ön is a Magyarországi Református Egyház értéktartó társadalmi szolgálatát!

Technikai szám: 0066

Bővebb információ: <http://www.reformatus.hu/egyszazalek/>

Az adóbevallásunk során lehetőségünk van az adónk további 1 %-áról is rendelkezni. Társegyházközségünk megsegítésére is köszönettel fogadjuk az adó 1 %-át, amit a gyülekezetünk teljes körű hitéletének, istentiszteletének otthont adó templom védelmére, a közösségi életnek teret biztosító intézményeink fejlesztésére fordítunk. KÖSZÖNJÜK.

Pomázi Református Gyülekezetért Alapítvány

Adószám: 18693829-1-13

Kérjük, hogy alapítványunkat adományaital is támogassa. Takarékbank Zrt. Pomázi Fiókjá 65700055-10140114-00000000

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai

Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.; – **Telefon:** 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház: 2014 Csobánka, Béke u. 19.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: <http://www.pomaz.reformatus.hu>

Facebook:

<https://www.facebook.com/pomazcsobankareformatus/>

Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 11784009-2222253-00000000

Csobánka: 11784009-2222260-00000000

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor

(e-mail: nyilas.zoltan@reformatus.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter, Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila.

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila

(e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com; Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor

(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com; Tel.: +36-20-9325-110)

Megjelenik kéthavonta 400 példányban, gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.

Adományokat köszönettel elfogadjunk.

2022. január-február

A KIRÁNDULÓ KÖR TÚRAI

December 30-án a Vasas-szakadéknál

Január 22-én a Hosszú-hegyen

Holtságné Csipán Ágnes

Karácsonyi kántálók december 18-án

Az Anyukák körének december 11-i adventi találkozója

ÖKUMENIKUS IMAHÉT

Január 16-án,
az evangélikusok
zenés alkalmán

